

Voorwereldlijke Monsters. — De uitbreiding van het Centraalstation te Amsterdam. — Foto's uit de Oeloe-landen (Zuid-Sumatra). — De zesde Nederl. Jaarbeurs geopend. — Een luchtschip-catastroof in Amerika.

No. 35

(9)

1 Maart
1922.

PER NUMMER
20 CENT.

VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

Het Carnavale te 's-Hertogenbosch geopend

Zondag 26 Februari werd te 's-Hertogenbosch het Carnaval officieel geopend. Tevens werd het veertigjarig bestaan der Oeteldonksche Club herdacht. Onze fotograaf maakte van deze voor Brabant's hoofdstad belangrijke gebeurtenis een viertal interessante kiekken, die wij op deze pagina reproduceeren. Hierboven, links: Na zijn aankomst om 12 uur 11 min. maakte „Z.K.H. Prins Amadeiro Ricosto di Carnavallo” vanaf het station met gevolg een rondrit door de stad. Rechts: De „Prins”, door duizenden verwelkomd, dankt voor de hem gebrachte ovatie.

Links: Een aantal „heere-schooiers” wacht den „Prins” aan het station op. Rechts: „De raad van Elf” met den Carnavals-Prins aan den lunch vereenigd.

Monsters der Voorwereld

Er was eens een tijd, waarin de Aarde er absoluut anders uitzag dan tegenwoordig. En dit is lang geleden, hoor! Zóó lang, dat zelfs de van ouds bekende „oudste" inwoners er geen notie van hebben. Zóó lang, dat er nog niet eens pyramiden,

torens van Babel waren, doch boomen en planten des te meer. De Wereld was toentertijd niet veel anders dan één reusachtige plantentuin, met boomen van 'n 40 à 50 meter hoog, varens met bladeren van minstens 5 meter lengte, en dit alles vrij gelijkmatig verdeeld over den geheelen aardbol, welks temperatuur van pool tot pool, van oost tot west vice versa even warm en vochtig was! Het licht der zon bestraalde de aarde slechts door een dichte dampmassa heen, die zich als een machtig wolkenheir om het wereldlichaam heen slingerde.

In deze gigantische broeikas, die de aarde toen was, kon zich de plantenwereld aan de grootste buitensporigheden overgeven. En dit deed ze ook. Zij verbruikte voor hare enorme prestaties de overmatige hoeveelheden koolzuur die in den dampkring aanwezig waren en voer daar wél bij.

Nadat deze ontzaglijke plantenmassa's halve eeuwen aaneen zich hadden opgestapeld, generatie op generatie, gingen ze door de buitengewone warmte die het inwendige der aarde nog steeds ontwikkelde, tot verkoling (carbonisatie) over en vormden de latere steenkoollagen die als gesteliriseerd schijnen tot voedsel voor onze haarden en stoomketels.

Diep onder de oppervlakte der aarde staan thans dan ook gansche wouden van voorwereldlijke boomen in verkoolden toestand.

De dierenwereld trad overigens wel eenigszins op den achtergrond tegenover dien weelderigen plantengroei. Men vindt in de steenkoollagen de eerste pantser-amphibieën, stegocephalen die het uiterlijk van visschen, doch naast de kieuwen ook longen bezaten, zoodat zij ook in de lucht konden ademen.

Na het steenkooltijdperk veranderde nu het klimaat zeer merkbaar; door den sterken plantengroei was de atmosfeer grotendeels van haar waterdamp en koolzuur beroofd en begon doorschijnender te worden, zoodat de zon krachtiger hare werking op het oppervlak der aarde kon doen gelden. Tengevolge van een en ander was het met de overal gelijkmatige temperatuur gedaan en ontstonden de jaargetijden.

Schoóner dan te voren trad de plantenwereld uit den strijd der elementen te voorschijn; kolossaal bleven nog steeds hare scheppingen, massaal haar productie; rijke overdaad voor de vreemde dierenwereld die toen leefde.

Want wat het secundaire tijdperk (zoo noemt men deze periode) het meest onderscheidt van alle voorgaande en van alle die nog volgen zouden, — dat waren eenige zonderlinge, monsterachtige diersoorten, aan de familiën onzer hagedissen verwant, alhoewel er in onzen tijd geen beest meer bestaat dat er ook maar in de verste verte op gelijk.

De ontzaglijke overblijfselen dezer demonische gestalten vervullen ons met eene huivering; en wij houden op, met een olifant, een struisvogel en een krokodil groot te noemen, zoodra we ze vergelijken met die reuzen der voorwereld van 30 meter en langer!

Voor een deel waren deze monsters planteneters, voor een ander deel waren het roovers die met zulke geweldige tanden waren gewapend, dat ze wel de schrik hunner omgeving moeten zijn geweest.

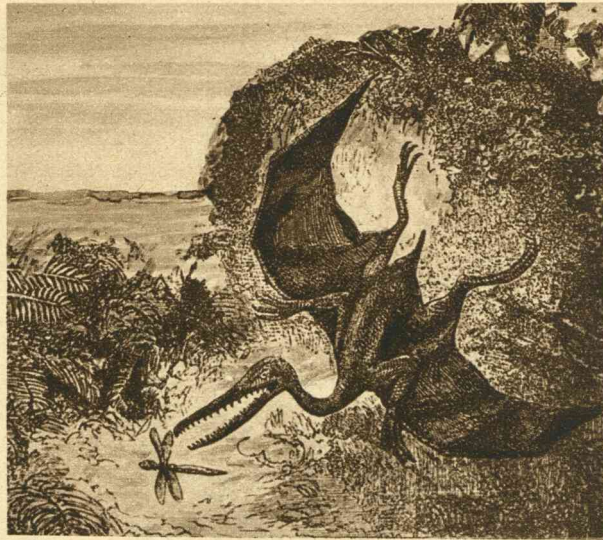
De *Ichtiosaurus* (vischhagedis) had eene lengte van 7—13 meter. De schedel neemt ongeveer 1/5 gedeelte van het geheele lichaam in; de beide geweldige kaken zijn voorzien van 150 zeer spitse tanden. Het schrikwekkende uiterlijk van

dit monster moet niet weinig verhoogd zijn geworden door een paar oogen zoo groot als soepborden, die aan weerszijden van den buitengewoon zwaren kop uitpuilden.

Het waren zeer vraatzuchtige dieren, die er niet tegen op zagen zelfs hunne zwakkere soortgenooten op te peuzelen, hetgeen gebleken is uit de versteende excrementen die men van deze dieren heeft gevonden.

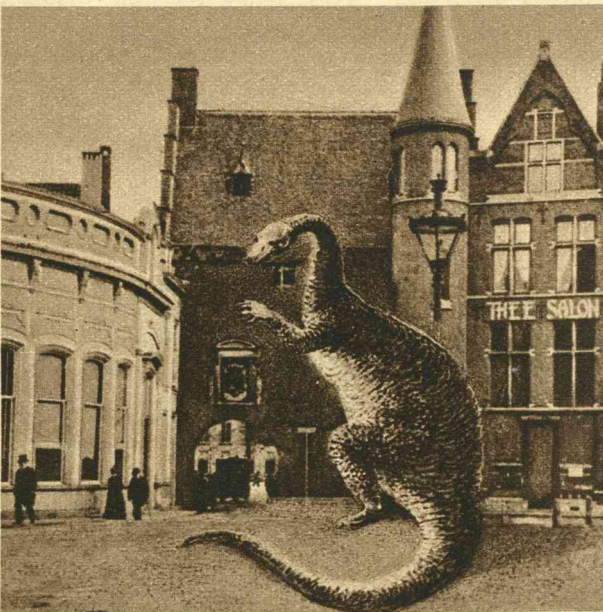
De *Plesiosaurus* deed in zijn vóórkomen niet voor zijn zooveen genoemden tijdgenoot onder. Hij had een hals die de lengte van het geheele lichaam verre overtrof — juist iets dat bij de scheppingen dier tooverwereld zoo goed te pas kwam. De bek had twaalf groote slag tanden en met behulp van den langen hals werd de prooi óf van den bodem van 't water opgehaald, óf van den oever in het water geslingerd, zonder dat het reuzenbeest zich behoefde te verplaatsen.

Nog een ánder gedrocht leefde er in gezelschap van den plesiosaurus. Het was de *Pterodactylus*, een spookgestalte die de vreeselijkste sprookjes van vampyrs, leviathans en vliegende draken tot werkelijkheid schijnt te willen maken: een mengsel van zoogdier en hagedis; een monster van leelijkheid. In het vijfde Tafereel der „Schepping" van J. J. L. ten Kate, zegt de dichter van dit gedierte o.a. het volgende:

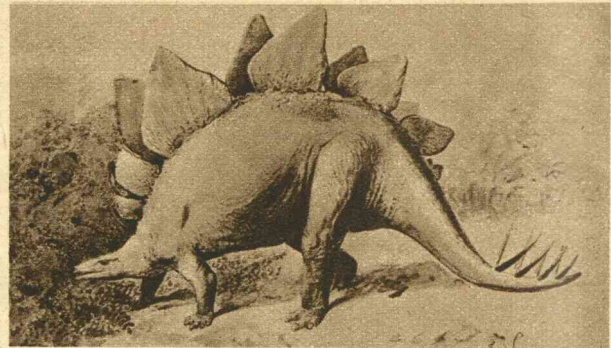

Pterodactylus op de Libellenjacht.

Zijn kop is zoo lang als zijn romp, en zijn oogen
Zien alles, alom, ook in 't holst van den nacht.
Zijn muil is een zaag, die de beenderen doet kraken
Van vogel of visch, op zijn strooptocht ontmoet;
Aan 't eind van zijn vlerken staan vingers met haken.
Geklauwd als de duim van het vleermuisgebroed;
Geen vlieghuid belemmert ze in 't grijpen en vangen;
Hij klimt er mée op, en hij klampt er mée vast;
Hij entert er mee, en hij blijft er mée hangen
Aan grotwand of boomtak, en schommelt zijn last.
enz.

Megalosaurus, gefantaseerd temidden van een bekend Haagsch stadsgedeelte (de Gevangenpoort).

Stegosaurus unguatus.

Zoo erg was het echter niet; het beest had zijn figuur niet mée, doch was inwendig lang zoo kwaadaardig niet als het er uitzag; met menschen is dit óók wel eens het geval. De *Pterodactylus*, die de grootte van een zwaan bereikte, voedde zich in hoofdzaak met insecten. That 's all!

Bedenklijker ziet het er reeds uit met dat andere luxediertje: den *Megalosaurus*, een hagedisachtig monster, hoog op de pooten en eene lengte van 15 tot 17 meters hebbende. In onzen tijd van woningnood is het maar gelukkig dat dergelijke logés, die drie kamers en suite zouden noodig hebben om hun corpus neer te vleien, van het aardrijk verdwenen zijn. Ook voor het meubilair zouden hun tanden, die aan vlijmscherpe messen en zagen doen denken, niet verschelijk zijn.

Welk een eigenaardig effect zoo'n vóórwereidlijke vegetariër in een moderne stad zou maken, doet onze illustratie zien, waar de *Megalosaurus* is gefantaseerd te midden van een bekend Haagsch stadsgedeelte (het Binnenhof).

Van den *Brontosaurus* weet men te vertellen, dat hij eene lengte van 25 meter bereikte, met eene hoogte naar evenredigheid. Een enkel paar dezer Sauriërs zou in staat zijn in 'n klein half uurtje den gezamenlijken inhoud eener Westlandsche groentenvelding te verorberen, en den directeur van *Artis* door hun geweldigen eetlust in verlegenheid te brengen.

De *Polocanthus*, waarvan men de overblijfselen heeft gevonden op het eiland Wight (dus dicht in onze buurt) treedt daar óp als een geharnast ridder, evenals zijn collega, tijd- en natuurgenoet de *Stegosaurus unguatus*, dien men in den oorlog best als gepantserden trein had kunnen gebruiken.

En nu hebben we nog niet eens gesproken van den *Iguanodon*, wiens pooten veel grooter waren dan die van onzen olifant, maar die ondanks zijn geweldig uiterlijk toch maar een onschadelijke planteneter was. Ook tal van andere dieren uit dat tijdperk moeten we om niet te uitvoerig te worden onbesproken laten, ten einde nog enkele regels te kunnen wijden aan het einde dezer titanen van het dierenrijk.

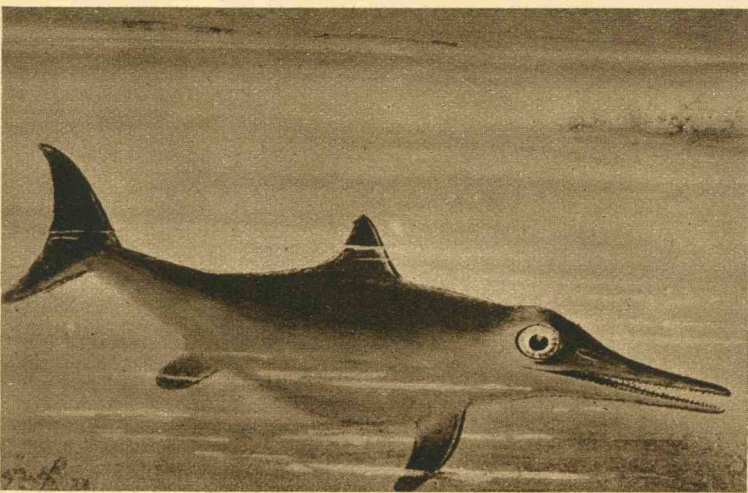
Geen enkel hunner heeft het secundaire tijdperk overleefd. Latere tijdperken hebben slechts kleinere diervormen voortgebracht, alhoewel er daaronder toch nog vele zijn die door hunne groote afmetingen alle respect afdwingen, zoodaals daar zijn: de *Mammouth*, de *Mastodon*, de *Mylodon robustus*, het *Reuzenhert* enz.

Van den *Mammouth* (een voorlooper van onzen olifant) werden in 1613 in de nabijheid van Parijs een aantal beenderen gevonden; een heelmeeester kreeg lucht van die vondst, deed de beenderen opnieuw begraven en op het graf een zerk aanbrengen, waarop vermeld stond dat daar, *Teutobuchus, koning der Cimbren*, begraven lag. Daarna ging de slimmerd er mee rondreizen en vertoonde ze de goedgelovige menigte tegen betaling.

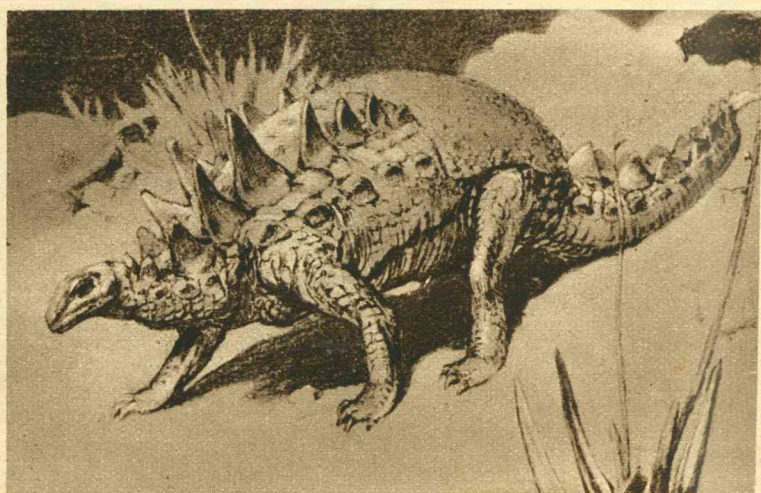
Van geen enkel der voorwereldlijke dieren zijn ons zoo vele en zoo goed geconserveerde resten bewaard gebleven als van den *mammouth*. In het Noorden van Rusland heeft men volkomen gave exemplaren met huid en haar uit het eeuwige ijs, waarin ze bedolven waren, losgemaakt; hun vleesch was nog zoo goed dat de honden het gaarne aten; hun bloed was, alhoewel tot stijve klompen geronnen en bevroren, nog geschikt om door de biologen onderzocht te worden; hunne geraamten vindt men in vele musea, vaak bekleed met de huid van het dier. En zelfs in ons land, in de nabijheid van Heukelom, vond men schedels en beenderen van dezen reuzenolifant.

Inderdaad: de *Mammouth* (*Elephas primigenius*) vormt een zeldzaam trait-d'union tusschen die lang vervlogen tijden en onze tegenwoordige eeuw!

A. M. V. v. W.

Links:
Ichtiosaurus.
Rechts:
Polocanthus.

EEN PAARDENNAAM

Generaal-majoor buiten dienst Boeldjewa had kiespijn. Hij spoelde zijn mond met brandewijn en met cognac, deed tabakasch, opium, terpentijn en petroleum aan de zieke kies, wreef zijn wang met jodium in, stak in spiritus gedrenkte watte in zijn ooren; maar dat alles hielp deels niets, en deels verergerde het nog het kwaad. De dokter werd nu geroepen. Deze porde wat in de kies en schreef chinine voor; maar ook dat wilde niet helpen. Den raad, om de zieke kies te laten trekken, ontving de generaal met een besliste weigering. Alle huisgenooten — zijn vrouw, zijn kinderen, de dienstboden, zelfs de keukenjongen Peter — deden middelen aan de hand, ieder een ander. Onder anderen kwam ook Boeldjewa's inspecteur Iwan Jelisejtsch naar hem toe en raadde hem aan, de kies te laten belezen.

„In ons dorp, Excellentie,” zei hij, „woonde een tien jaar geleden een belastingambtenaar Jakow Wassiljtsch. Kiezen belezen — daar was-ie een meester in. Gewoonlijk keerde

vergeten! Wassiljtsch... Wat duivel!... Hoe was dan ook weer zijn familienaam? Daarnet, toen ik hierheen kwam, had ik hem nog... Een oogenblikje...”

Iwan Jelisejtsch richtte zijn oogen naar de zoldering en werkte met zijn lippen. Boeldjewa en zijn vrouw wachtten vol ongeduld.

„Nou, komt het nog? Bedenk je eens gauw!”

„Direct... Wassiljtsch... Jakow Wassiljtsch... Ik ben het vergeten! Het was een tamelijk gewone familienaam... hij doet denken aan een paard... Stoet? Neen, Stoet niet. Eén oogenblik... Was het niet Hengst? Neen, Hengst ook niet. Ik herinner mij, dat zijn familienaam iets met paarden had uit te staan; maar hoe-ie was, dat is me als weggeblazen uit mijn hoofd.”

„Hengstenberg?”

„Ook niet. Een oogenblik... Stoetner... Stoetenheim... Stoetenveld...”

„Misschien Hengstman?”

„Neen, Hengstman ook niet... Ros... Rosveld... Hengstveld... Dat is het allemaal niet!”

„Nou, hoe moet ik dan aan hem schrijven? Denk toch eens na!”

„Dadelijk. Rosner... Stoetendorp... Stoetenbeek...”

„Bruin?” vroeg mevrouw Boeldjewa.

„Neen, neen. Schimmel... Neen, dat is het niet!

Maar de avond kwam, en de familienaam was nog niet gevonden. Dus legde men zich te slapen, zonder dat het telegram verzonden was.

De generaal sliep den ganschen nacht niet; hij liep van den eenen hoek naar den anderen en steunde... Tusschen twee en drie uur des nachts verliet hij zijn huis en klopte bij de woning van den inspecteur aan het raam.

„Misschien Ruin?” vroeg hij op klagenden toon.

„Neen, Ruin ook niet, Excellentie,” antwoordde Iwan Jelisejtsch en zuchtte schuldbewust.

„Dan was zijn familienaam misschien wel geen paardenaam, maar een heel andere.”

„Neen, waarachtig, mijn woord er op, Excellentie, het was een paardenaam... Dat weet ik heel zeker.”

„Wat heb je toch een slecht geheugen, kerel... Het is zoover gekomen, dat die familienaam voor mij op 't oogenblik waardevoller is dan alles op de wereld. Ik heb mij ten doode toe gekweld!”

„'s Morgens zond de generaal weer naar den dokter.

„Hij mag er hem voor mijn part uittrekken!” zei hij tot zichzelf. „Ik heb geen kracht meer, het nog langer te verdragen.”

De dokter kwam en trok de zieke kies eruit. De pijn bedaarde spoedig, en de generaal werd kalmer. Nadat de arts zijn werk gedaan en voor zijn moeite een overeenkom-

Doesoen Praboemoelih. Links de groote postweg naar Palembang; rechts de spoorweg van Palembang naar Moeara-Enim.

Foto's uit de Oeloelanden in de Residentie Palembang (Zuid-Sumatra).

Links:

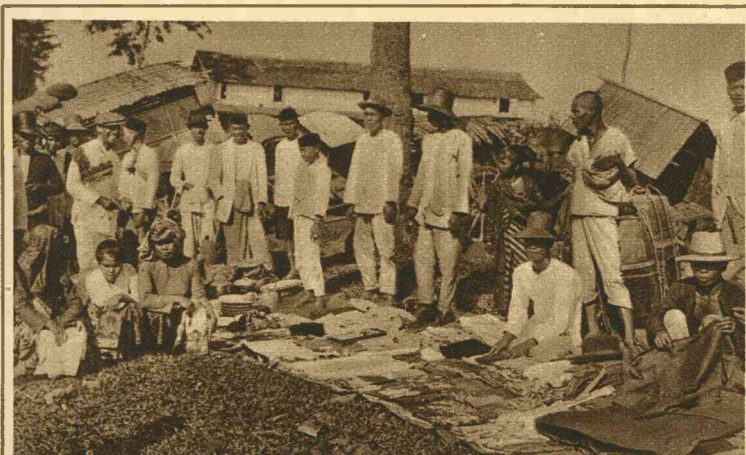
Oeloeneesche markt-koopman te Praboemoelih.

Rechts:

De „drukte” op de markt te Praboemoelih. Op den voorgrond eenige „pedatie's”, die door koeien getrokken worden.

De groote postweg van Palembang naar Moeara-Enim door de Doesoen Praboemoelih. Men merke op, dat de huizen geheel gesloten zijn. Alleen een lage deur geeft verbinding met de buitenwereld, zoodat licht en lucht nooit kunnen binnenkomen. Geen wonder dan ook, dat de bewoners spoedig ziek worden!

hij zich van den zieke af naar het raam toe, fluisterde een paar woorden, spuwde nu en dan eens, — en het hielp! Het is een bijzondere gave, die hem gegeven is...”

„Waar is-ie nu?”

„Ja, nadat zij hem bij de belastingen hebben weggestuurd, woont hij in Saratow bij zijn schoonmoeder. Nu leeft hij alleen maar van kiezen. Als de menschen kiespijn hebben, gaan zij naar hem, en hij helpt hen... De inwoners, de Saratowers, behandelt hij bij zich aan huis; maar wanneer iemand uit een andere stad zijn hulp inroept, doet hij het telegrafisch. Stuur hem een telegram, Excellentie; telegrafer bijvoorbeeld: „Ik, Alexei, een dienstknecht Gods, heb kiespijn; ik smeek u mij te helpen.” En het geld voor de kuur zend u met de post.”

„Onzin! Afzetterij!”

„Probeer het nou eens, Excellentie! Het is wel een dronkaard en hij leeft wel niet meer met zijn vrouw samen, maar met een duitsche; ook is hij een beetje los in zijn mond; maar toch kan men zeggen: een echte wonderdoener.”

„Stuur toch een telegram, Alexei!” smeekte zijn vrouw. „Je gelooft wel niet aan belezen, maar ik heb aan mijn eigen lichaam de uitwerking leeren kennen. En al geloof je er niet aan, waarom zou je dan toch geen telegram sturen? Het kost toch geen moeite.”

„Nu goed dan!” willigde Boeldjewa in. „In mijn geval zou een mensch niet alleen aan een belastingambtenaar, maar zelfs aan den duivel telegraferen... O! Het is niet uit te houden! Nou, waar woont die belastingambtenaar van jou? Hoe is zijn adres?”

De generaal plaatste zich aan de tafel en nam de pen in zijn hand.

„Dien kent in Saratow een iedereen,” antwoordde de inspecteur. „U gelieve alleen maar naar Saratow te adreseren, dus... den heer Jakow Wassiljtsch... Wassiljtsch...”

„Nou?”

„Wassiljtsch... Jakow Wassiljtsch... met den familienaam... Nou ben ik waarachtig zijn familienaam

Ik ben het vergeten!”

„Loop naar den duivel!” viel de generaal uit. „Waarom kom je met je raad naar me toe, als je het vergeten bent. Maak dat je wegkomt!”

Iwan Jelisejtsch ging langzaam weg; de generaal hield zijn wang vast en begon de kamer op en neer te loopen.

„Au! Au! Lieve hemel!” huilde hij half. „Au — Au! God — o God! Ach, dat is om dood te gaan!”

De inspecteur was naar den tuin gegaan, keek naar den hemel en trachtte zich den familienaam van den belastingambtenaar te herinneren.

„Hengstendorp... Hengstenhuis... Hengstenbeek... Neen, het is allemaal verkeerd! Rosdorf, Rosbeek... Schimmelburg... Schimmelveld...”

Spoedig daarop werd hij weer bij den generaal geroepen. „Weet je hem al?” vroeg de generaal.

„Neen, Excellentie.”

„Misschien Stoetenberg? Rosheim? Neen?”

En nu legden allen in huis zich als om strijd toe op het verzinnen van paardennamen. Zij overdachten alle leeftijden, geslachten en soorten van paarden, namen de manen, de hoeven, het tuig in aanmerking... In huis, in den tuin, in de kamer der dienstboden, in den keuken liepen de menschen van den eenen hoek naar den anderen, wreven hun voorhoofd en zochten den familienaam.

Telkens werd de inspecteur in huis gehaald.

„Vos?” vroeg men hem. „Hoefland? Veulenberg?”

„Neen, neen,” antwoordde Iwan Jelisejtsch, richtte zijn oogen omhoog en ging voort met overluid na te denken: Rosberg, Rosheim, Schimmelman, Schimpeldorp...

„Papa!” werd er uit de kinderkamer geroepen. „Misschien Ponny! Rijpaard!”

Iedereen op het landgoed verkeerde in de grootste opwindung. In zijn ongeduld en lijden beloofde de generaal den genene vijf roebel te geven, die den juisten familienaam zou ontdekken, en nu liepen de menschen bij hoopen naar Iwan Jelisejtsch.

„Rapp!” zeiden ze tot hem. „Renner! Telganger!”

stig honorarium ontvangen had, nam hij plaats in zijn open rijtuigje en wilde weer naar huis rijden. Voor de poort trof hij op het grasveld Iwan Jelisejtsch aan. De inspecteur stond aan den kant van den weg, keek met heel zijn aandacht naar zijn voeten en dacht over iets na. Te oordeelen naar de rimpels, die zijn voorhoofd doorgroefden zoowel als naar de uitdrukking zijner oogen, was zijn geestesarbeid inspannend en afmattend.

„Isabel... Bles...” mompelde hij, „... Knol... Klepper...”

„Iwan Jelisejtsch!” riep de dokter hem, „kan ik van U geen vijf schepel haver koopen? Onze boeren verkoopen mij wel haver, maar die is zoo vreeselijk slecht...”

Iwan Jelisejtsch keek den dokter als idioot aan; toen kwam er een glimlach op zijn gezicht en zonder een woord te antwoorden, liep hij, in zijn handen klappend, zoo snel naar de generaalswoning, als zat een dolle hond hem op de hielen.

„Het is mij te binnen geschoten, Excellentie!” riep hij verheugd met een vreemd-klinkende stem, toen hij de werkkamer van den generaal binnenstormde. „Het is mij te binnen geschoten! Dat God onzen dokter alles goeds geve! Haverman! Haverman is de familienaam van den belastingambtenaar! Haverman, Excellentie! Adresseer U het telegram maar aan Haverman!”

„Ezel!” antwoordde de generaal met een verachtende handbeweging. „Nou heb ik je paardenaam niet meer noodig. Ezel!”

(Naar het Russisch van Tschchow).

Het gedegen goed der pure wijsheid wordt niet door menschen gevonden.

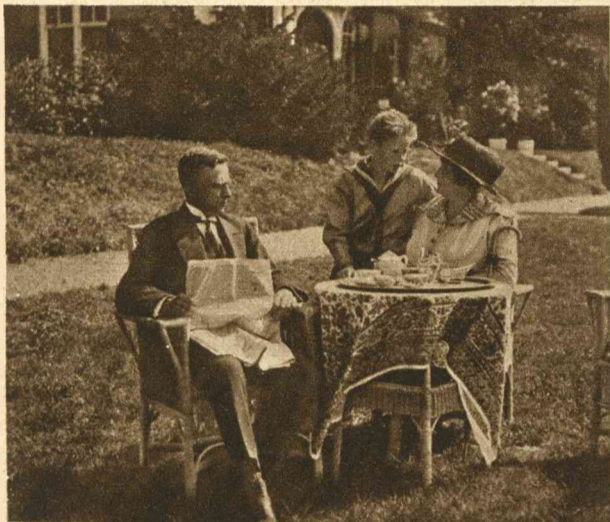
De zuivere Godsdienst is, den weezen in hun ellende bij te staan.

De Zomertijd in Gevaar?

Reeds sinds 30 April 1916 profiteeren wij nu ieder jaar van onzen „Zomertijd”, profiteeren wij op dubbele wijze. Want niet alleen, dat wij gedurende dien tijd met onze klok de zon een vol uur vooruit zijn, en wij dus per dag ook een vol uur langer van haar warmte- en levenbrengend (gratis) licht genieten — wat voor den stadsmensch, die zijn dagen grootendeels doorbrengen moet tusschen de muren, een niet te onderschatten voordeel aan zijn gezondheid beteekent — maar we besparen door deze verzetting van onze klok óók zoo ongeveer een miljoen gulden per maand aan steenkool, wat in dezen tijd van economischen nood een niet minder te onderschatten voordeel uitmaakt. En voor dat meerdere zonnelicht, voor die meerdere gelegenheid tot ontspanning in de *vrije natuur*, voor die groote *financieele besparing*, zorgde de klok alléén. Wij-zelf hadden er niets voor te doen, dan haar bij het begin en aan het einde van den zomertijd even te verzetten. Het

Gedurende den zomertijd kan óók de stadsmensch des avonds, na een dag van zorg en inspanning, van de natuur genieten.

Een „huiselijk” tafereeltje, dat de voordeelen van den zomertijd wél demonstreert.

was dus *eenvoudig*, het was dus *goedkoop*. Maar op iets wat goedkoop is, blijkt nu eenmaal altijd een *noodlot* te rusten. Zoo ook op den zomertijd. Wél is het jarenlang goed gegaan, klaagden er sommigen een beetje, doch waren er zéér véél tevreden menschen. Maar nu komen de boeren los! Die hebben *altijd* met den zomertijd overhoop gelegen! Er waren er, die hun klok gedurende die periode *niet verzetten wilden*, die hun tijd volgens de zon *bleven regelen* — *zelfs als zij naar den trein moesten*! Zij zeiden niets, maar mokten in stilte. En daarom kon hun stijfhoofdigheid ons koud laten.

Thans is het echter anders geworden, want nu zijn de boeren *een actie* begonnen om den Zomertijd *afgeschafte krijgen*. 't Is ook hierbij echter: veel geschreeuw en weinig wol, want lang *niet alle* boeren zijn tegen den zomertijd. Hoofdzakelijk gaat de actie uit van de *veeboeren*, want die moeten — naar zij beweren — 's morgens *te vroeg* opstaan, willen zij de melk hunner koeien op tijd in de stad hebben. De bouwboeren en de Veenkoloniale Veenbouwers behoeven van den zomertijd geen last te ondervinden, wat hun arbeid betreft. Zij leven op hun

boerderij als op hun koninkrijk, zij hebben met steedsche gewoonten niets te maken en kunnen dus *zonder bezwaar* hun leven naar de zon blijven regelen! Wij zullen het er hun niet lastig om maken. En wanneer de veeboeren met de melk inplaats van zeven uur, om acht uur in de stad komen — welnu, wij zullen ons er wel in schikken. Gedurende den oorlog hebben wij in zooveel — *en zoo veel ernstiger* — dingen berust! Maar laat men *ons stadsmenschen onzen zomertijd gunnen*! De zon en de boomen en de bloemen zijn er toch niet alleen voor de buitenmensen! Om van de enorme financieele schade, die uit een *niet* weder invoering van den zomertijd zou volgen, maar te zwijgen!

Inderdaad: het zou al héél onrechtvaardig zijn, indien onze Regeering, ten einde een kleine minderheid te gerieven, die toch haar eigen gang gaat, een vitaal belang opofferde van *al de bewoners onzer steden*. Maar zoo ver zal het, hopen wij, wel niet komen: het wel en wee van onze stedelingen is ook financieel van *te groot belang* (en dat zullen onze regeerders toch ook wel inzien), dan dat er zóó roekeloos mee zou worden omgesprongen!

NEDERLAND EN DE FRANKFURTER MESSE.

Er zal wel niemand gevonden kunnen worden, die niet inziet, dat de oude Main-stad Frankfurt, waarover zich in den tijd na de revolutie een geweldig verkeer uit Elzas-Lotharingen en het bezette Rijn- en Saarland ontwikkelde, en die diens gevolg bijna een westelijke grensstad van Duitschland geworden is, bijzonder gunstig gelegen is tot het houden van internationale handelsbeurzen. De Frankfurter zakenlieden zagen dit eveneens in, met het gevolg, dat men al spoedig tot een daad overging en dat de eerste internationale Messe

van 1—15 October 1919 te Frankfurt gehouden werd. Wél een stoute onderneming! Maar het bleek, dat men goed gezien had: het werd een groot succes en de Messe had zich vooral te verheugen in de sympathie van het neutraal gebleven buitenland. Het bezoek uit ons land, dat dank zij de directe verbinding te water, steeds een levendigen handel op Frankfurt had gedreven, was zeer groot.

Een groot voordeel der Messe was, dat zij streng in verschillende branches was onderverdeeld. Dat bespaarde den bezoekers tijd, en bood hun bovendien de gelegenheid oopen gemakkelijke wijze kennis te nemen van alles wat er op hun gebied was geëxposeerd.

Was de eerste Messe een succes, de volgende waren het niet minder. Steeds werden nieuwe gebouwen in gebruik genomen. Onze foto aan den voet dezer pagina geeft een idee van het uitgebreide complex gebouwen, waarin de Messen zijn ondergebracht. Bij de volgende — zesde — Messe, die van 2—8 April a.s. gehouden zal worden, zal men wederom over meerdere localiteiten beschikken: dan zal het „Haus der Technik” in gebruik genomen worden, waar de machine-industrie en de electrotechniek zal worden ondergebracht.

Van alle buitenlanders, die de Frankfurter Messe bezochten, waren onze landgenooten het grootst in aantal. Dit behoeft niet te verwonderen, want al zal de gemakkelijke verbinding en de lage valuta daar wel het hare toe hebben bijgedragen, ons land kan van de deutsche industrie nog heel wat leeren. (Evengoed als omgekeerd, natuurlijk!) Tot op heden heeft er echter nog geen enkele nederlandse firma geëxposeerd. Toch zal de deelname van hollandsche fabrikanten, als de normale verhoudingen weer zijn teruggekeerd, van het grootste belang voor onze industrie zijn. Frankfurt biedt immers voor-

deelen, als geen enkele beurs-stad van het deutsche rijk doen kan. Een dezer voordeelen is de aanwezigheid van een Nederlandsche Kamer van koophandel te Frankfurt, die den nederlandschen zakenlieden uitstekende diensten bewijst. In ons land wordt de Frankfurter Messe vertegenwoordigd door de firma Gebr. van Leer te Amsterdam.

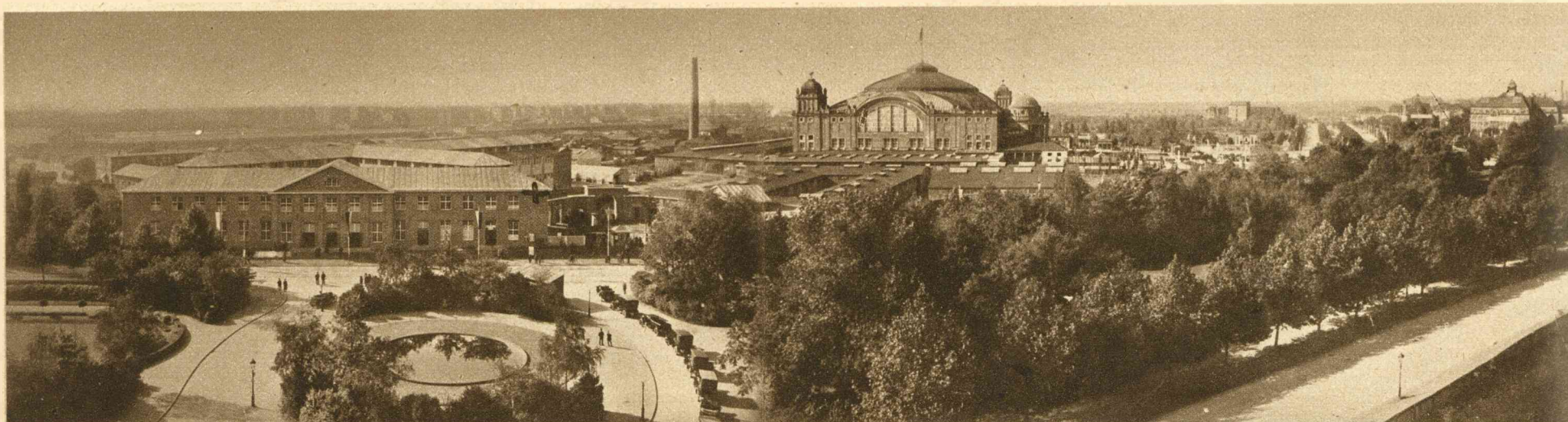
Voor de aanstaande Messe van 2—8 April zijn de voorbereidingen in vollen gang, en, als niet alle voortekenen bedriegen, zal deze zich op waardige wijze aan haar voorgangsters aansluiten.

Het Messehuis „Werkbund” te Frankfurt, waar de kunstnijverheid is ondergebracht.

Een hoekje van de tabaksafdeeling der Frankfurter Messe.

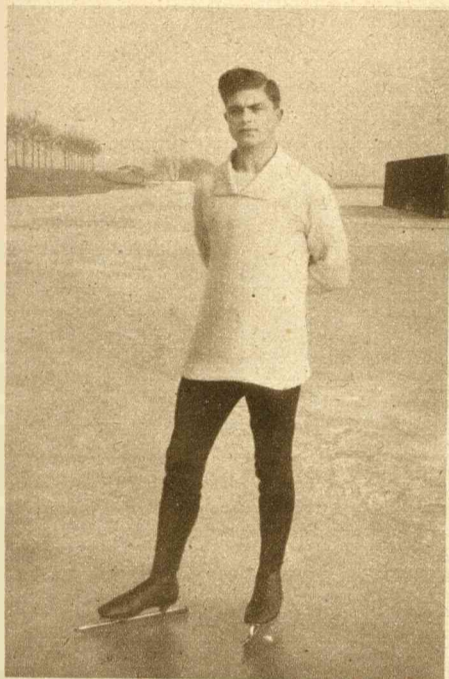
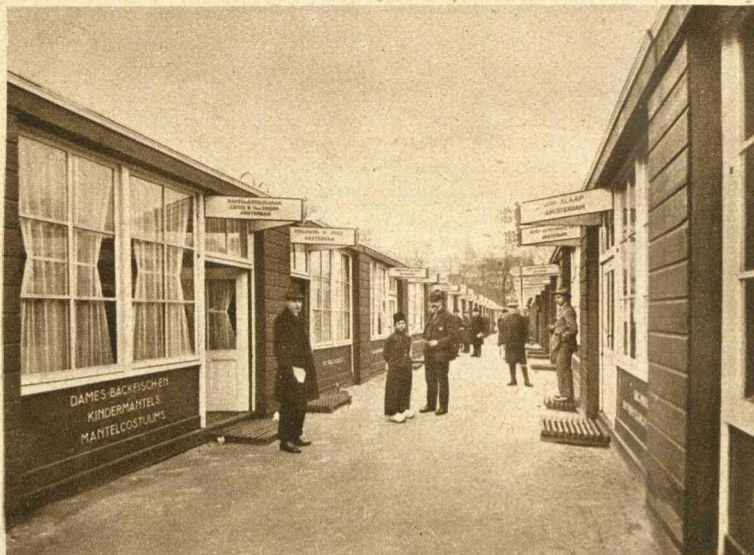
Gezicht op het Messe-terrein. Links „Haus Offenbach”. Met een x de kantoren van de Nederlandsche Kamer van Koophandel. In het midden de „Festhalle” (Textielafdeeling); daarvoor de „Osthallen”, enz.

VAN HEINDE EN VERRE

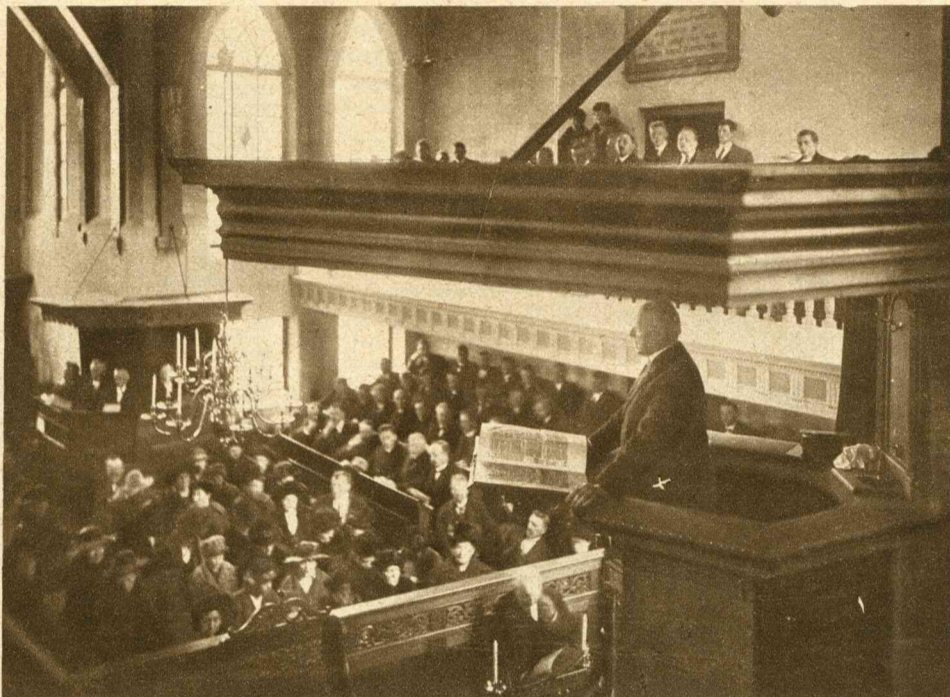
De Zesde Nederlandsche Jaarbeurs geopend.

Dinsdag 21 Febr. werd te Utrecht de Zesde Nederlandsche Jaarbeurs geopend. Of deze Voorjaarsbeurs (want in September van dit jaar volgt een Najaarsbeurs, en het is de bedoeling voortaan twee maal per jaar beurs te houden) slagen zal, zal men moeten afwachten. Het aantal deelnemers is in ieder geval bevredigend, terwijl alle landen van Europa vertegenwoordigd zijn. Onze foto's geven, links: een groep van het Bestuur, de Pers en Genoodigden, vóór den ingang van het vaste jaarbeursgebouw. Rechts: de deelneming aan deze Voorjaarsbeurs is in ieder geval zóo groot, dat men ook ditmaal niet voldoende heeft aan het vaste gebouw maar weer van de ook reeds vroeger gebezigde kleine huisjes gebruik moest maken.

T. Boot.

Hierboven een foto van den 17-jarigen T. Boot te Purmerend, een jeugdig schaatsenrijder, die door den bekenden hardrijder J. P. de Koning getraind is en op verscheidene wedstrijden reeds zeer mooie successen mocht behalen. Boot belooft in de toekomst inderdaad een geducht mededinger te worden.

Inwijding der Ned. Herv. Kerk te Koog a. d. Zaan.

Zondagmiddag 19 Februari werd het nieuwe kerkgebouw der Ned. Herv. Gemeente te Koog a. d. Zaan, dat gesticht is ter plaatse waar de oude kerk in Mei 1920 afbrandde, plechtig ingewijd in tegenwoordigheid van vele autoriteiten. Na den predikant, Ds. A. Weeder, hield Minister de Visser (X) een rede.

Links:

Ex-keizerin Zita terug naar haar ballingsoord.

Hiernaast een foto van ex-keizerin Zita (X) van Oostenrijk, gemaakt aan boord van het s.s. „Avon", even voor het vertrek uit Lissabon naar Madeira. Zoals men weet was de ex-keizerin naar Zwitserland geweest, waar een van haar kinderen geopereerd moest worden.

Rechts:

Het ongeluk met de stoomtram Den Haag—Scheveningen.

De locomotief van de stoomtram Den Haag—Scheveningen is de vorige week gekanteld. De machinist werd tamelijk ernstig gewond. Onze foto werd spoedig na het ongeval genomen.

Dirk Schäfer.

de bekende pianist, poseert vóór zijn vertrek naar Engeland in de wachtkamer van het station te 's-Gravenhage, voor onzen fotograaf.

Links:

H. M. de Koningin en de Plantenteelt.

Hiernaast een inzending van onze Koningin, bestaande uit verschillende Azalea Anthony Kester en de Japansche Azalea Honomanijo, bestemd voor een bloemen- en plantententoonstelling te Londen.

Rechts:

Een interessante herdenking.

Den tweeden Maart a.s. zal het 125 jaar geleden zijn, dat Keizer Wilhelm I van Duitsland geboren werd. Naar aanleiding hiervan publiceeren wij nevenstaande interessante foto, waarop voorkomen: Keizer Wilhelm I, Keizer Friedrich Wilhelm, ex-Keizer Wilhelm II en de tegenwoordige ex-kroonprins.

HET MASKER

EEN CARNAVALS-VERHAAL

Om half zeven was ik vast overtuigd, dat zij komen zou, en het was mij zeer wel te moede! Ik beminde, zooals ik nog nooit gedaan had. Mijn overjas had ik niet dichtgeknoopt; de koude wind blies erin, bolde mijn jas op en omhulde mij geheel. Ik voelde de kou echter niet — ik dacht er niet aan. Mijn hoofd had ik in mijn nek geworpen, mijn hoed stond achter op mijn hoofd en den heeren, die mij voorbij gingen, zond ik uitdagende blikken toe — den vrouwen echter dito teederheidsblikken: wel beminde ik vier heele dagen alleen haar — maar 'k was jong en mijn hart nog zoo rijk, dat ik tegenover andere vrouwen onmogelijk onverschillig blijven kon. En mijn schreden waren snel en zwevend...

Om kwart voor zevenen knoopte ik twee knopen van mijn overjas toe en had van alle voorbijgangers nog maar alleen oog voor de vrouwen, maar thans was alle uitdaging uit mijn blikken verdwenen, slechts een weinig teederheid was er nog in met een spoor van opkomenden wrevel... in 't algemeen dan. Er bestond thans maar één vrouw — die niet scheen te komen — en de anderen konden mij-

„Illustrissimi Signori!” riep ik met galgenhumor uit. „Wij zijn midden in den carnavalstijd; iedereen amuseert zich. Natuurlijk moeten wij ons ook vermaken.”

„Ja — maar hoe?” vroeg er een.

„Ja — maar waar?” klonk het van een anderen kant.

„Laten we nog wat vrienden bijeentrommelen, laten wij ons costumeeren en maskeeren en laten we naar bekenden en onbekenden gaan,” besliste ik en keek beteekenisvol naar mijn vriend, die de familie N. kende, „dat wil zeggen, aan een van ons moeten zij natuurlijk bekend zijn.”

En werkelijk — deze totaal gevoellooze menschen werden vroolijk. Mijn reeds meermalen genoemde vriend sloeg zelfs voor, naar de familie N. te gaan en allen werden plotseling enthousiast: men schreeuwde, sprong en zong door elkander. Zij huldigden mij om mijn genialen inval en telden de voorhanden contanten bij elkaar. En na een half uur waren wij voltallig, gingen naar den costumeverhuurder en vulden zijn winkel met frissche winterkou, smeltende sneeuw, jeugdij geluid en gelach.

Ik wou een mooi costume hebben, in een poëtisch-donkere stemming gehouden, zoo iets elegant-droevigs, en zei: „Geef u mij het costume van een Spaanschen cavalier, alstublieft.”

De Spaansche cavalier was in ieder geval bij zijn leven een buitengewoon lange en rijzige heer geweest, want ik verdween in zijn kleeren zonder iets van mij na te laten en voelde mij daarin zoo eenzaam en verlaten, als in de ver-

Ja — het masker! Dat was, met uw verlot, een abstracte physiognomie. Het had wel een neus, oogen en mond — alles heel mooi en regelmatig, zelfs niet van stijl gespeend, en ook alles op de juiste plaats, maar iets menschelijks had het heelemaal niet! Zelfs als een mensch eenigen tijd in het graf heeft gelegen — waar hem alles toch beslist onverschillig wordt — kan hij er niet zóo wezen-lóos uitzien! Het masker drukte noch droefheid, noch vroolijkheid uit, noch belangstelling, noch verwondering. — Het drukte niets uit, letterlijk niets. En daarbij keek het iemand openhartig én rustig, ernstig en onverstoort aan. Men moe t lachen, of men wilde of niet! — Ik geloof, dat men ook bij de hevigste kiespijnen zoo moest lachen, alsof deze schrikkelijke plaag nimmer op de wereld geweest was. Men werd door een onweerstaanbaar lachen gegrepen, erdoor vastgehouden, beheerscht. Mijn vrienden kromden zich, tolden op de sofa's rond, toen zonken zij krachteloos en gebroken op de stoelen neer en lachten daar voort, hulpeloos, steeds zwakker, tot die leegte in de maag ontstaat, die het lachen zoo wonderlijk doet ophouden.

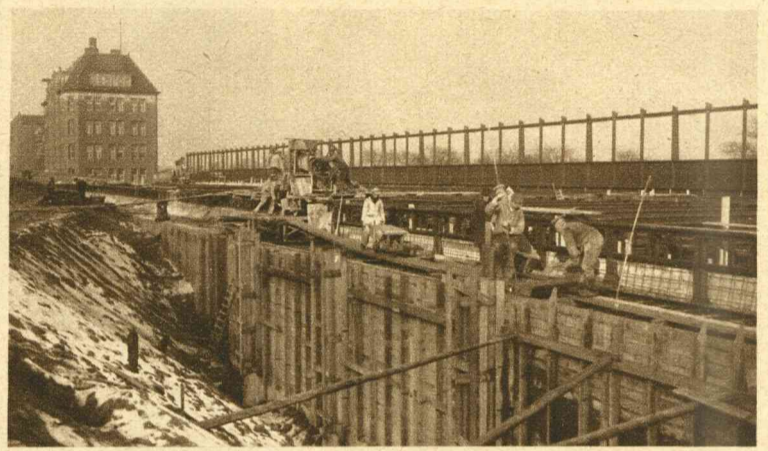
„Dat wordt beslist het origineelste masker!” zeiden ze, toen zij hun spraak weer teruggekregen hadden.

Ik stond daar en keek de lachers aan. In het begin moest ik meelachen, ofschoon ik mijzelf nog niet in den spiegel gezien had. Toen werd het mij echter een beetje onaangenaam: — men heeft toch, om zoo te zeggen, zijn eigenliefde. Bovendien was het doel van dat alles iets anders. Op dit

De uitbreiding van het Centraal-Station te Amsterdam.

Door het toenemend verkeer met de hoofdstad, is het noodzakelijk geworden het aantal perrons te Amsterdam met twee uit te breiden. Van dit groote en bijzonder interessante werk, dat de belangstelling van iederen reizende heeft, geven wij op deze pagina een viertal kieken. Hier-naast, links: gezicht van de kap van het Centraal station af op de plaats waar het 5e en 6e peron moet komen. De plaats waar gearbeid wordt, is duidelijk te zien. De rivier op de foto is het IJ. Rechts: Het storten van beton voor de nieuwe perrons.

De viaducten aan de Houtmankade. Rechts het oude viaduct. Links het in aanbouw zijnde nieuwe viaduct.

Wat veranderd is door de uitbreiding: Het ten behoeve van het nieuwe viaduct gedempte gedeelte waardoor de Eilanden geen Eilanden meer zijn. Rechts de torenlooze Eilandskerk

nentwegen naar de maan loopen: zij liepen mij in zekeren zin in den weg, want door hun vermeende gelijkenis met die éene veroorzaakten zij een bepaalde onzekerheid in mijn houding, 'n scherp gemarkeerde weifeling in mijn bewegingen.

Vijf minuten vóór zevenen werd ik warm.

Twee minuten vóór zevenen werd ik koud.

Precies zeven uur gaf ik, naar ik meen, plaats aan mijn overtuiging, dat zij niet meer komen zou.

En om half acht was ik het ellendigste schepsel op God's aardbodem. Mijn jas-had ik reeds geruimen tijd met alle knopen dichtgedaan, mijn kraag hoog opgezet, mijn hoed over mijn reeds blauw-achtig glimmenden neus geschoven; de haren aan mijn slapen, mijn snor en wenkbrauwen waren wit berijpt en mijn tanden klapperden. Afgaande op mijn slependen gang en mijn gebogen houding kon men mij voor een nog tamelijk fikschen grijsaard houden, die na een partijtje bij vrienden naar zijn asyl terugwandelt.

En wie was de schuld van dat alles? — Toch zij alleen!

O, Dui... Neen, neen — niet! — Misschien heeft men haar niet meer laten uitgaan; misschien is zij ziek, of — zelfs dood!... Zij is wellicht dood en ik scheld!

„Juffrouw Martha is daar ook,” vertelde mij direct daarop een vriend — en natuurlijk zonder een zweem van bijgedachten: hij kan namelijk onmogelijk weten, dat ik daar net van half zeven tot half acht in de koude juist op die juffrouw Martha gewacht had. Ja — anders...

„Zoo?” antwoordde ik geestig en diepzinnig. Innerlijk ontviel mij echter, weer: O, Dui...

„Daar” was namelijk vanavond een gecostumeerd bal — bij de familie N. De N's waren echter menschen, die ik nooit gezien had, die mijn onbewust meevoelende vriend echter kende. Nu zal ik de familie N. zien — ik ga erheen! Dat staat vast!

laten ridderzaal van zijn voorouders. Ik trad plechtig uit het costume en vroeg om een ander.

„Wilt U een clown — bont, met schellen?”

„Een clown?” riep ik kwaad.

„Of een bandiet? — zoo'n grooten slappen hoed... een dolk...”

Een dolk! — Dat paste bij de stemming! Jammer had de bandiet, wiens kleeren ik zou krijgen, nog niet zijn vollen wasdom bereikt. Hij was waarschijnlijk slechts een verdorven bengel van een jaar of acht. Zijn groote slappe hoed bedekte maar net de kruin van mijn hoofd en ze moesten mij uit zijn fluweelen broek trekken als uit een val.

Een page deugde ook niet — er waren te veel vlekken op, en om naar een chemische wasscherij te gaan was het te laat, ondanks de bekende ongelooflijke snelheid, waarmee deze nuttige instellingen hun werk verrichten. Een monnik had weer te veel gaten.

„Nou — kom je nog klaar? 't is al laat,” drong de reeds kant en klaar gecostumeerde N.-vriend aan.

Slechts één costume was er nog maar — een voorname Chinees.

„Hier dus met den Chinees,” zei ik met een beslissende handbeweging, en men gaf mij den Chinees. De duivel weet, wat dat voor een costume was! Van het costume zelf wil ik echter niets zeggen. Ook de dwaze, gekleurde schoenen ga ik stilzwindend voorbij, die waren mij veel te groot, zoodat hun niet onbeduidend teveel onbegrijpelijke en ongemotiveerde aanhangsels aan mijn loopwerkstukken vormde; ik zwijg verder van een rozen stofdoek met een langen staart eraan, dien ik als pruik op mijn hoofd plooiën en met touw er aan vast binden moest; die touwen sneden in mijn ooren en drukten die zoo sterk naar voren, dat zij net als van een vleermuis kwamen te staan.

„En het masker? — Dat vergeet je?”

oogenblik zag ik mezelf echter in een spiegel en... tolde al rond van 't lachen. De heele kramp-ceremonie van onbedaarlijk lachen maakte ik nu door, eerst alleen, toen met zwakke begeleiding van mijn vrienden, die zich gedwongen zagen, ondanks hun groote uitputting, eenige passen van den lachdansen opnieuw mee te maken. Nadat een volslagen uitputting was ingetreden, echter niet dan nadat hernieuwde aanvallen in de geboorte waren verstikt, konden wij ons eindelijk op weg begeven.

„Wij nemen in geen geval onze maskers af!” sloeg een van ons voor. „Op jelui woord van eer?”

„Mijn woord van eer! Woord van eer!”

Werkelijk — het was het origineelste masker. Men liep mij bij troepjes na, men draaide mij lachend om, men stootte en kneep mij en als ik mij ergerde, onder het masker een ernstig gezicht zette en mij energiek tegen de lachers keerde, om mij rust te verschaffen, dan steeg het lachen tot zulk een komische hoogte, dat al het andere in het huis als stil glimlachend op den achtergrond trad en aan het gedonder, gejuich, aan den wilden stroom van losbandig lachen de vrije ruimte liet. Bij iedere pas die ik deed was ik in een ononderbroken lachwolk gehuld en langen tijd was het mij onmogelijk mij uit dien ijzeren ring van vroolijkheid te bevrijden. En toch moest ik dat! Ik was immers in hetzelfde huis als zij! Ik moest haar toch zien; ik kon het, en de groote vreugde daarover deed mij mijn ergernis over het vergeefsch wachten in de koude, over het huidige uitstel van het wederzien vergeten: ik lachte mee en drong mij door de menigte en zocht haar, die ik nog steeds niet gezien had. En even plotseling verdween mijn lust tot lachen weer, en bijna heimwee-achtig verlangend naar haar, was ik weer verwijderd van deze wereld van lachen en vreugde. Ik zocht in alle kamers, gevolgd door de joelende, lachende

menigte . . . Eindelijk! — daar stond ze! Als ware ik plotseling in een wonderbaren lichtstroom getreden — stond ik stil. Het gansche verlangen van den dag, dat in den dollen streek van dit balbezoek zich voor 'n oogenblik had uitgepraasd, kwam nu in ééns weer in mij op en concentreerde zich bij haar aanblik! Daar stond zij, die mij zoo geheel met haar wezen vervuld had — in haar stille, gouden rust. Haar blauwe oogen, als korenbloemen in een garf gouden korenaren, onder zwarte wenkbrauwen en den kroon van haar blond, heerlijk haar, omstraalden alles om haar heen met een stillen glans van afgesloten rust, en haar heele gestalte, door die blonde rust als met een droomerigen weerschijn van klassieke schoonheid overgoten, trok mij machtig aan, en vervulde mij van geluk. Ik benutte een toevallige pauze en trad snel op haar toe.

„Ik ben het!” zei ik zachtjes, slechts denkend aan mijn geluk, haar daar voor mij te zien.

De rustige korenbloem-oogen keken op en het was mij, alsof ik in een donkeren nacht, op een onbekende zee, plotseling in den rust-gevenden stralenbundel van het zoeklicht van een bevriend schip gekomen was. Alles wat ik in dit oogenblik van intens voelen haar zoo gaarne gezegd had, legde ik in den blik, waarmee ik haar omving.

Zij zweeg. Het leek mij dat ik in haar oogen 'n ongewoon licht bemerkte, als gouden vonken aan een blauwen hemel. Toen zag ik, hoe haar volle, goede mond moeizaam kampte met een zenuwtrekking.

„Ja, ja — ik ben het,” bevestigde ik verheugd over dit vermeende teeken harer vreugde. . . . „Waarom ben je niet gekomen vanavond?”

En zij? — Zij lachte! Ik had het nooit gedacht, dat zij zoo lachen kon! . . .

„Je hebt mij halfdood gekweld, jouw . . .” vleide ik om antwoord.

Maar zij lachte. De rustige glans in haar oogen was weg; als was die stil-lichtende zon van een fraaien Septemberdag plotseling achter 'n berg van kleine wolkjes verdwenen. De duizendvoudige glans van een onbedaarlijk lachen beheerschte haar lieve gezicht. Dat was óók zon; — voor mij echter een zonderling brandende, onbarmhartig, wreed brandende zon.

„Dus jij bent het,” zei ze eindelijk, haar lachen moeizaam bedwingend. „Nee! — wat ben je komisch!”

Nu begreep ik het — het masker! Mijn hoofd zonk op

mijn borst, een wreede vertwijfeling drukte mij ter neder. . . . Zij echter scheen het des te moeilijker te hebben, om haar lachlust te bedwingen, en begon de honderden paren opmerksaam gade te slaan, om mij niet aan te zien. Ik echter ging voort: „Schaam je je niet, te lachen? Zie je dan niet achter mijn komisch masker mijn lijdend gezicht? — Slechts om jou te zien, om mij aan jouw aanblik te laven, mij door den fluweelen klank van je stem rust te geven en opnieuw gelukkig te maken, heb ik mij in dit narrenpak gestoken! . . . Jij hebt mij geluk en vrede doen vermoeden, ja bijna beloofd, en nu neem je dat alles weer zoo snel, zoo wreed van mij af! Ik smeek je — zeg mij: waarom ben je vanavond niet gekomen?”

Snel, het antwoord op haar zoete, volle lippen, waar steeds een droomerig lachje scheen te sluimeren, en met iets ernstigs in de rustig stralende oogen, wendde zij zich tot mij . . . en lomp, zich krommend, gaf zij zich opnieuw over aan een losbandig lachen. . . . Buiten adem, bijna weenend, haar gezicht met haar zakdoek bedekkend, sprak zij moeilijk, kort: „Maar bekijk jezelf toch eens! . . . Daar, achter je . . . een spiegel. . . . Neen. . . . wat ben. . . . je grappig!”

Mijn wenkbrauwen somber opgetrokken, mijn tanden smartelijk open geklemd, met een koud, bloedeloos gelaat keerde ik mij naar den spiegel: — een idioot-rustig, onuitsprekelijk onverschillig, onmenselijk-onbewogen gezicht keek mij daaruit aan. En ik — lachte ook! En mijn gezicht nog verwrongen door dat lachen, maar het beven van een opkomenden toorn reeds in mijn stem en met woedende vertwijfeling in mijn hart, sprak, neen — schreeuwde ik: „Je mag niet lachen!”

En toen zij een beetje gekalmeerd was, begon ik fluisterend van mijn liefde te spreken. Nooit heb ik zoo schoon, zoo warm, zoo overtuigend van liefde gesproken, want nooit heb ik zoo zéér bemind. Ik sprak van de kwelling van vergeefs wachten, van de vergiftige tranen van waanzinnige jaloezie, waarbij de snel opgewekte fantasie steeds nieuwe beelden, nieuwe kwalen vindend, den geest in ontijdige onrust brengt, die neerdrukkend en verslagend tegelijk, zich niet overwinnen laten. Ik sprak van mijn ziel, waar slechts liefde woont, van haar beeld als priesteres de schoonste gaven der wereld strooiend, die de hemel ons schenken kan . . . En ik zag, hoe haar omhoog vallende lange wimpers

vrolijke schaduwen wierpen op de licht-verbleekte wangen. Ik zag, hoe 'n heimelijk ontbrandende gloed een roseachtigen weerschijn op de teere, van gouden donshaartjes schemerende huid te voorschijn riep; ik bemerkte hoe haar heele lichaam zich, alleen voor mij waarneembaar, willoos naar mij overboog. . . . Zij had het costume van de „Koningin der Nacht” gekozen, en, een zoet raadsel, in zwarte zijde als in een schemering gehuld, glinsterend in den brilliantentooi der sterren, was zij zoo schoon, zoo lief, als een lang-vergeten jeugd-droom. . . . Ik sprak, en tranen vulden mijn oogen en van vreugde sloeg luid mijn liefhebbend hart. . . . En ik zag eindelijk, op haar lippen, dat van God-gezonden, dat in liefde zich overgevende glimlachen van ontwakende vrouwelijke liefde. . . . Ik zag, hoe haar wimpers zacht-schokkend omhoog gingen, hoe het schoone, blonde hoofd zich langzaam, schuchter naar mij toe keerde; ik vermoedde reeds het onvergelijkelijk zachte, diepe lichten dezer zeldzaam-boeiende oogen. . . . Neen — zoo'n lachen heb ik nooit gehoord! . . .

„Neen — neen, ik kan niet! . . .” steunde zij in haar lachen en haar hoofd achterover geworpen, liet zij den luiden toonladder van haar niet langer ingehouden lachlust vrij ópklinken.

O, slechts voor één oogenblik een menschelijk gezicht! . . . Ik beet mij op de lippen, de tranen rolden over mijn verhit gelaat, mijn heele wezen sidderde van weemoed en woede en dat idiotenmasker, waarin alles regelmatig en op zijn plaats was — de neus, de oogen, de mond — keek intusschen voor mij en uit mijn naam met onverstoorbare, in zijn verlegenheid vreeselijke onverschilligheid voor zich uit. . . . En toen ik, op mijn gekleurde voeten, onzeker wankelend, mij verwijderde, klonk haar luid, rollend gelach mij na: alsof van een flinke hoogte een heldere beek naar beheden viel, op het rotsgesteente uiteenspattend. . . .

Over de menschenleege, slaperige straat verstrooid, de nachtelijke stilte verstorend met vrolijk-opgewonden gepraat, trokken wij in clubjes naar huis. En een zei tot mij: „Jij hadt een reusachtig succes! Zoo heb ik nog nooit hooren lachen. . . . Wat doe je daar? Waarom trek je je masker kapot? . . . Heeren! — Die is gek geworden! Hij verscheurt zijn masker! — Hij trekt zijn costume kapot. . . . Hij huilt! . . .”

Naar: L. Andrejev

DAVID VINCKEBOOMS. — VLAAMSCH E BOERENKERMIS.

David Vinckebooms, wiens Vlaamsche boerenkermis uit de Gemäldegalerie te Brunswijk wij hierboven reproduceeren, was een zeer verdienstelijk schilder, die van 1578 tot 1629 leefde. Hij werkte te Antwerpen en te Amsterdam. In het schilderen van bruiloften en boerenkermissen was hij een meester. Trouwens: dit toont het hierboven afgebeelde doek. Wat al levendigheid en actie is hierop weergegeven! Het is een schilderij, dat men telkens weer met genoegen bezichtigen zal, en waarop men ook telkens weer iets nieuws zal ontdekken.

HET GOUDLAND

NAAR HET DEENSCH VAN NIELS MEYN
GEAUTORISEERDE VERTALING

21)

De maaltijd begon met een voorge-recht, dat den eetlust moest opwekken. Eerst werden wijnlijsters en vijgensnippen opgediend, gekruid met de zeldzaamste en scherpste kruiden, vermengd met lichte vischspijzen, salade en gebraden eendenborst met asperges. Er werd een mengsel van honing en lichten wijn bij aangeboden.

Alle gerechten werden opgediend op kleine, massief gouden schalen met fonkelende edelsteen langs den rand, en de Kabyl verzocht iederen gast als herinnering de schaal mee te nemen, waarvan hij at en de gouden bokaal, waarin de wijn geschonken werd.

De kruidertijen waren rijkelijk vermengd met geslepen edelsteen, waaruit de gasten kiezen konden.

Na het voorgerecht kwam een klein tusschengerecht bestaande uit gebraden relmuizen, bestrooid met honing en papaverzaad. Terwijl men van deze lekkernij genoot, die verhoogd werd door het genot van Syrische pruimen en de pitten van granaatappels, werden er drie vetgemeste gazellen binnen gebracht en vroeg de Kabyl zijn gasten welke men het liefst opgediend wilde hebben.

Men wees er een aan, die dadelijk weggebracht werd en zoodra de relmuizen opgegeten waren, brachten vier slaven een kolossale gouden schaal binnen, waarop de gazel met groote kunst was toebered. De eene helft was gekookt en de andere gebraden, zonder dat het dier doorgesneden was.

De gazel was gevuld met lijsters, kleine vogeltjes, eierdooiers en duizend andere lekkernijen, die den smaak verhoogden. Vurige wijnen bevochtigden de dorstige kelen en deden de wangen der voorname gasten blozen.

Maar het was niet voldoende om alleen den smaak der gasten te streelen. Ook de andere zintuigen moesten geprikkeld worden. Kleine fonteintjes spoten welriekende wateren omhoog, en vielen dan als een geurige stofregen in de zaal neer, of men liet groote zwermen geparfumeerde bonte zangvogels los.

Toen de gazel genuttigd was, werd onverwacht een deur geopend en sprongen zeven reusachtige leeuwen brullend de zaal in. Daarop ging er een deur open en gleden zeven panters brommend tegen de wanden der zaal aan.

De gasten vlogen verschrikt op, maar op een wenk van Schahar dreven slaven de dieren naar buiten. Zij waren alle goed gedresseerd.

De plotselinge schrik had den eetlust versterkt, vol verwachting zag men daarom een groote mand binnen dragen. Een kolossale kunstpauw, die van edelsteen fonkelde, zat met uitgespreide vleugels op een nest van gevlochten gouden takken, waar slechts gewone, witte pauweneieren in lagen.

Niet zonder teleurstelling haalde ieder er een ei uit, maar toen wachtte er een nieuwe verrassing. De eieren waren van zacht wit taartendeeg, en gevuld met het fijnste gebraden zangvogeltje in gepeperd eierdooier gewikkeld.

Na die verrassing werd er een ragout opgediend van zangvogeltongen, pauwenhersens, melk, kuit en een aantal lekkernijen, die men nauwelijks den tijd had om te proeven voor er een nog fijner vischgerecht werd binnengebracht. Als tusschengerecht werd zelfs een kostbare schotel van gestoofde kameelenstaarten opgediend.

Ten slotte eindigde de maaltijd met een dessert van vruchten uit alle landen der wereld. Een troep harpspelers, die ongemerkt binnen was gekomen, begon nu te spelen, terwijl wonderschoone dansers de gasten verlustigden met een dans.

De slaven schonken zoeten, sterken wijn met kruidertijen er in en wierpen geurende ambre op de zilveren lampen, terwijl groote, gouden wierookkomforen aangestoken werden, die de tafels in een nevel hulden van blauwe, geurende dampen.

Het was of Ek op zijn kussen alles door een nevel in de verte gewaar werd. Zijn maag was vol en zijn brein beneveld, maar toch niet zoo dat hij zich zelf niet in zijn macht had. Hij had alleen maar het gevoel alsof hij heel ver van alles afstond.

Hij hield een hazelnoot in de hand. Een heel gewone, bruine, ronde hazelnoot, waar nog wat groen aan zat.

Het was of hij zelf van heel ver gekomen was. Een Phoenicisch schip had een mand vol hazelnooten meegebracht uit het verre Noorden, die nu hier in het prachtige Karnau in het paleis van den Kabyl beland was.

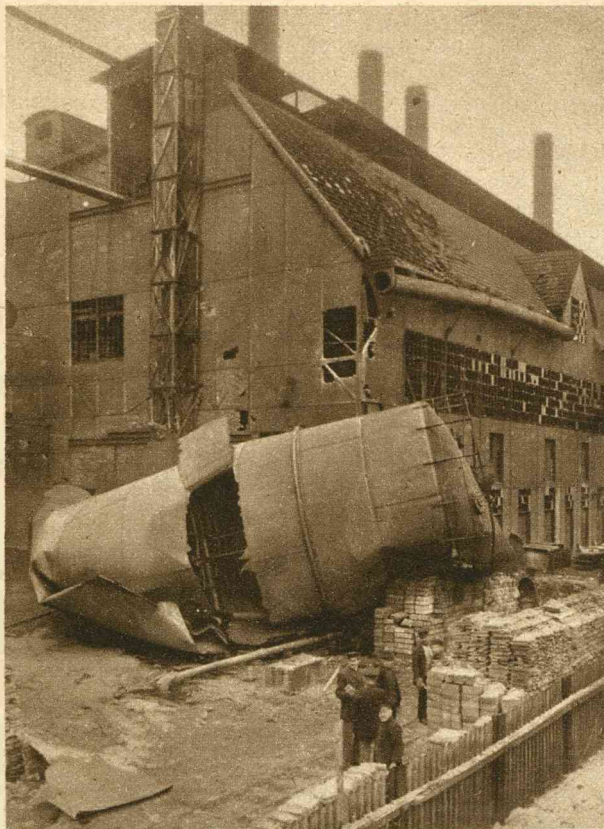
Ek zag de groene kusten voor zich en den blauwen Sond en werd van een hevig verlangen naar huis overvallen. Hij hield in het geheim zijn talisman tegen het oor, maar die stelde hem te leur. Zijn heete bloed kookte en zong, zoodat hij alleen den klank der bekers hoorde en het lachen van de dronken voorname lieden dat de lieflijke harptonen verdoofde.

Verschillende gasten lagen reeds op de kussens te slapen, terwijl anderen door slaven gesteund de zaal uitwaggelden.

De Kabyl had zelf ongemerkt het feest verlaten om naar zijn slaapvertrek te gaan.

Ek stond met veel moeite op en ging langzaam de zaal uit. Hij zwierf op goed geluk af in het sluimerende paleis rond en vond een weg naar een platform, vanwaar men het uitzicht had over de groote stad, die wit en stil in het verblindend maanlicht lag.

De tuin met de slanke palmen en de donkere

De ontploffing in de gasfabriek te Neukölln (Duitsland)

Den negenden Februari ontplofte met groote kracht een tot de Gasfabriek te Neukölln (Groot-Berlin) behorende koeler. Onze foto geeft een idee van den omvang der ramp.

wierookstruiken en seringenboomen breidde zich voor zijn blikken uit, evenals de paleizen met gouden daken die mat in het maanlicht glinsterden, en de kolossale, eclipsvormige prachtempel aan den god Wadd gewijd, die verlicht werd door duizenden lampen.

Hier en daar zag hij een vuur, dat op de platte daken der witte huizen ontstoken was, en boven op de stadsmuren zag hij, als zwarte schaduwen, de wachten op en neer loopen. Als een van hen zich haastig omkeerde, flitste zijn blanke spies als een bliksemstraal.

In de verte blauwden de bergen, waar de afscheidingen van velden en boschjes mozaïkblokken van zilveren draden geleken.

Ek wendde zijn blikken van de bergtoppen in de verte af. Op een breed platform wat verder bij den vleugel aan den overkant van het paleis zag hij iets, wat heel zijn aandacht in beslag nam: een jonge vrouw op een leger van zachte vachten. Zij had zwaar, zwart hangend haar en de eene ronde arm, die met een fonkelenden armband versierd was, lag over het gevlekte tijgervel, dat los over haar heengeworpen was. In den helderen maneschijn kon hij haar borst onder het wit zijden kleed op en neer zien gaan.

Ek sloop de platformen over, sprong over de breede, donkere openingen, die de muren scheidden, en balanceerde behendig verder op smalle steenkanten.

Ten slotte was hij, waar hij wezen wilde en keek hij haar vol bekoring aan. Nooit had hij zoo iets schoons gezien.

Zij bewoog en glimlachte in den slaap en sloeg daarop plotseling de oogen op. Zij keek den slanken

vreemden man, die voor haar stond, verbaasd aan. Toen sprong zij verschrikt op en stond in haar lang wit kleed gehuld en haar lang, donker haar voor hem.

„Wie ben je?” vroeg zij, terwijl Ek vond dat haar stem klonk als de lieflijkste muziek.

Zijn sterke, blauwe oogen vingden en hielden haar blik vast.

„Men noemt mij Qadaq-ilu,” antwoordde hij.

„Ben je een geest, of een mensch?” vroeg zij angstig, terwijl haar kleine handjes een amulet zochten, dat zij aan een gouden ketting om den hals droeg. „Hoe ben je de wacht voorbij kunnen komen?”

Ek sloeg de hand uit: „Ik ben de daken over geïld,” antwoordde hij, „ik kom van een land duizenden dagreizen van hier. Wie ben jij?”

Zij liet de amulet los en zuchtte opgelucht. „Je bent dus een mensch,” zeide zij, „daar je niet weet, wie ik ben. Schahar is mijn vader, de machtige Kabyl, en ik word Schamsata (het zonmeisje) genoemd. Maar haast je nu weg. Het is niet passend dat je hier bij mij komt, ik behoer een ander toe. Ik ben de bruid van Hamru, den hoofdmans, den zoon van Sibri den opperpriester.

Hamru heeft het bevel over al de boogschutters, die naar het land van de zwarte mannen gezonden zullen worden om het stoutmoedige Pun-volk te straffen. Als hij als overwinnaar vandaar wederkeert, zal het huwelijk plaats hebben, en wordt hij onder de eerste Kabyls opgenomen.”

Ek's oogen fonkelde van woede. Als hij dien Hamru in zijn nabijheid had gehad, zou hij hem met zijn vuisten verpletterd hebben. Waarom, wist hij zelf nauwelijks, want hij begreep nog niet waarom zijn hart zoo wonderlijk klopte toen hij de daken der paleizen en de muren weer overklauterde. Als hij aan zijn schelp gedacht had en als die werkelijk had kunnen spreken, zou de stem van zijn hart hem wonderlijke dingen verteld hebben, waarvan hij nog nooit gehoord had.

Toen hij de groote eetzaal weer naderde, hoorde hij dronkemansgeschreeuw en getier en toen hij binnen kwam, zaten de slaven en de zwarte lijfwacht zich aan een groote tafel gulzig te goed te doen aan de resten, die uit de keuken van den Kabyl binnen werden gedragen. Maar de ruwe krijgslieden en Barbaarsche zwarte slaven misten de verfijning van hun meesters.

Daardoor stopten zij zich zoo vol dat zij het eten weer over moesten geven en dronken zij uit kannen en kommen, tot de wijn en de honing over hun maliënkolders dropen.

Het waren de *Barbaren* die eerst de beschaving van een verdwenen volk hadden overgenomen en nu op hun beurt het gouden gif van de overbeschaafde verfijning inzogen.

Indien Ek het profetisch talent bezeten had van den ouden man in de woestijn, zou hij begrepen hebben, dat hij hier een flits zag van de verwoesting van de Semitische macht in de toekomst.

Het sterke, krachtige volk kon den rijkdom niet verdragen noch den overvloed, die hun macht ondermijnde, zoodat zij als verrot hout omzegen, toen gezonde volkeren aanstroonden.

Zooals het met de Minaeërs ging, ging het ook met de andere Semieten, en zoo ging het ook den Perzen en Grieken en na hen het arme Romeinsche volk, en zoo zal het 't „blanke ras” gaan, als „de opgaande zon” in de uiterste landen van het Oosten zijn jeugdig-gezonde legerscharen uitzendt. De menschheid is als een bosch met duizenden verschillende boomen. De eene boomsoort verstikt de andere, ontwikkelt zich en zuigt de kracht uit zijn voorgangers, maar ook de kiem tot eigen vernietiging, waardoor zij krachteloos neder zijgen als nieuwe krachten komen aangerukt.

Kultuur machten vervrijzen, ontwikkelen zich en verspreiden hun licht over de landen, om weer te verdooven, terwijl het licht op andere plaatsen van den aardbol weer opvlamt.

Eerst als de aarde in de doodskoude van het wereldruim zal gaan verstijven, en de menschheid om het bestaan te kunnen blijven volhouden, moet opgeven om elkaar onderling te bestrijden, zal het beloofde duizendjarige rijk ontstaan, waar alle vijandschap vergeten is, en de harten zich voor elkaar openen, totdat de dag des Oordeels daar is, en de aarde als een ijskoude, uitgestorven bol zonder leven en zonder ziel onhoorbaar haar eeuwigen cirkelgang voortzet om de uitgedoofde zon.

Absoluut zonder eenig nut — volgens de opinie der menschen.

(Wordt Vervolgd.)

WAT IN BINNEN- EN BUITENLAND GEBEURD IS

De tentoonstelling van de Ned. Vereeniging voor Huisvrouwen te Leiden.

Door de afdeling Leiden van de Nederlandsche Vereeniging voor Huisvrouwen werd gedurende de afgelopen week in den foyer der Stadsgehoorzaal een zeer interessante tentoonstelling gehouden, die zich in een groote belangstelling mocht verheugen. — Onze linker foto geeft het bestuur (zittend) en de commissie voor de tentoonstelling (staand). Op de rechter kiek ziet men de fraaie stand der Koloniale School voor Vrouwen en Meisjes te 's-Gravenhage.

Landru.

wiens verzoekom gratie door den President werd afgewezen, is Zaterdag l.l. om even zes uur te Versailles geguillotineerd.

Mevr. Mr. Clara Meyer-Wichman,

een zeer bekende persoonlijkheid in de internationale Vrouwenbeweging, is op 36-jarigen leeftijd te 's-Gravenhage overleden.

P. Kramer.

Tot Commissaris van Politie te 's-Gravenhage is benoemd de heer P. Kramer, voordien hoofd-inspecteur van Politie aldaar.

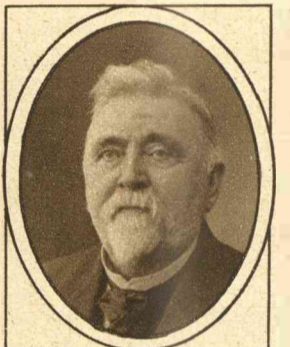
E. de Korver.

Den 2en Maarta.s. hoopt de heer E. de Korver, lid van den gemeenteraad van Rotterdam en secr. van de Middenstandsvereëninging Handel en Nijverheid, zijn 70sten verjaardag te vieren.

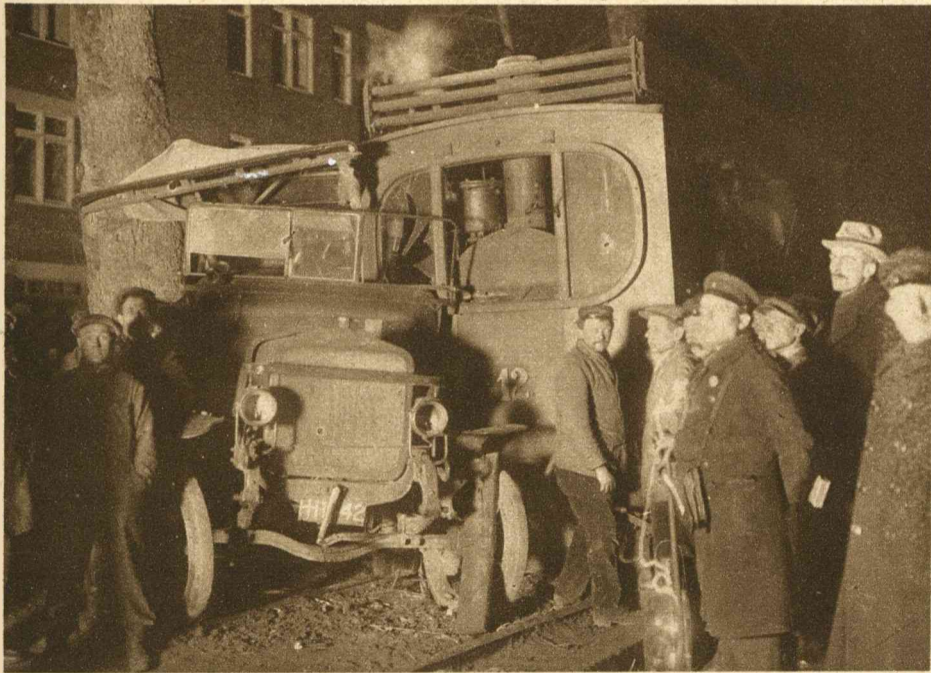
P. L. de Vries.

Aan den heer P. L. de Vries die gedurende een lange reeks van jaren Secretaris der Gemeente Zandvoort is geweest, werd dezer dagen op zijn verzoek eervol ontslag verleend. Zandvoort heeft aan den heer de Vries zeer veel te danken.

H. Copijn.

Den 3en Maart a.s. hoopt de heer H. Copijn te Groenekan bij Utrecht, de veteraan onder de boomkweekers-entuin-architecten, zijn 80sten verjaardag te vieren.

Trambotsing nabij Den Haag.

Verleden week had op den Rijswijkschen weg nabij den Haag een ernstige trambotsing plaats. De foto, die wij hierboven reproduceeren, werd even na het ongeval met kunstlicht genomen.

Een Winkelatalage-tentoonstelling te Leiden.

Van 3 tot en met 12 Maart zal te Leiden een Algemeene Winkelatalage Tentoonstelling gehouden worden. Bovenstaande foto geeft den pakkend beschijderden auto, die de stad en haar omstreken doorkruist tereinde voor deze grootsch opgezette expositie reclame te maken.

Links:

De zesdaagsche wielervedrennen te Berlijn.

Hiernaast het winnende koppel Saldow (1) en Bauer (2) van de zesdaagsche wielervedrennen te Berlijn. In 't geheel werd 4153 K.M. afgelegd.

Rechts:

Een luchtschip-catastroof in Amerika.

Het door Amerika eenige weken geleden van Italië gekochte militaire luchtschip „Roma“, het grootste luchtschip der wereld, is op een proeftocht tusschen Norfolk en New Port News (Virginia) verongelukt en in brand gevlogen. Meer dan 30 personen verloren bij deze ramp het leven.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Melk en haar Vervalsching.

Ondanks het feit, dat er van overheidswege een strenge controle wordt uitgeoefend op de door den boer of slijter af te leveren melk, wordt er toch nog heel wat vervalschte melk verkocht. Dit bewijzen de veroordeelingen, die wij vaak in de couranten kunnen lezen. Daarom is het raadzaam, dat iedere huisvrouw voor zichzelf af en toe een proef neemt of de melk die zij koopt, wel zuiver is. Dit kost slecht weinig moeite. Men neemt eenvoudig een stalen naald, waaraan geen vetstoffen mogen kleven, en doopt deze in de melk. Is de melk zuiver, d.w.z. niet met water vermengd, dan blijft er een druppel aan de punt bengelen. Is dit niet het geval, dan mag men gerust aannemen, dat ze „gewassen" is.

Er is ook nog een andere methode om te onderzoeken of de melk met water verdund is. Men vermengt daartoe een weinig melk met gebrand en tot poeder gemaakt gips, zoodat er een dikke brei gevormd wordt. Indien de melk zuiver is, heeft het gips ongeveer tien uren nodig om volkomen hard te worden; is de melk daarentegen met water vermengd, dan geschiedt dit hard worden in minder tijd. Zooveel te spoediger het hard wordt, zooveel te meer water is erbij. Proefondervindelijk bijv. is gebleken, dat melk, die 75% water bevat, in veertig minuten reeds hard wordt.

Teneinde de melk, waarvan men de room heeft afgenomen, of die men met water verdund heeft, weder de dikte, kleur enz. van onvervalschte melk te geven, mengt men er verschillende stoffen bij, zoals meel, stijfsel, zemelwater, afkooksel van rijst, eiwit en eigeel. Om een vervalsching met de vier eerste middelen te constateeren, doet men bij de te onderzoeken melk jodium-tinctuur, en wel zoo veel, dat zij geel gekleurd is. Men wacht nu eenige minuten, om te zien of de melk ontkleurd wordt. In dit geval doet men er opnieuw jodiumoplossing bij. Dit herhaalt men zoolang, totdat de melk voortdurend geel blijft, hetgeen het geval is, wanneer zij niet vervalscht is geweest, of tot de blauw gekleurde zetmeelkorrels de bedriegerij doen kennen.

Om te zien of er eiwit of eigeel in de melk zit, doet men bij de te onderzoeken melk een weinig borax en kookt de melk hiermede eenige malen op. Hierdoor stremmen de bijgevoegde stoffen en ziet men, wanneer ze op een fijne haarzeef bijeengezameld en met water gewassen zijn, de gele kleur, wanneer ze tenminste van eigeel afkomstig zijn. Was het eiwit, die men in de melk gedaan heeft, dan zien ze er wit uit.

DE MODE DER WIJDE MOUWEN.

Hierboven beelden wij een ontvangkleed af naar de jongste mode. Het is van licht Crepe Georgette vervaardigd en is hoogst-modern door de wijde kanten mouwen.

Nuttige Wenken.

Touwen en koorden worden duurzaam, indien men ze vóór het gebruik in etssublimaat weekt.

Water- of regentonnen worden geheel dicht, wanneer

men de voegen voor de duigen met droge leem volrukt en de tonnen dan met water vult.

Hard geworden gummiringen worden gemakkelijk weer zacht, als men ze weekt in een oplossing van één deel ammoniak en twee deelen water.

Recepten.

Smoddervissh.

Benodigd: Een paar ons zalm, 3 ons paling, 3 ons gepelde, gekookte garnalen, wat peper, zout, nootmuskaat, bloem, boter, bouillon, drie à vier lepels fijngehakte uitjes, een lepel gehakte peterselie, wat beschuitkruim.

Bereiding: Kook den zalm met de paling samen op met zout en water, haal er dan de graten uit en doe ze met boter in een vuurvasten schaal. Maak nu van bloem en boter een roux, roer dit aan met bouillon, doe hierin de uitjes, de peper en het zout, de nootmuskaat en de gekookte garnalen, roer dit tot het dik is, giet dan deze saus over de visch in den schotel en strooi er beschuitkruim met kluitjes boter en de peterselie over heen.

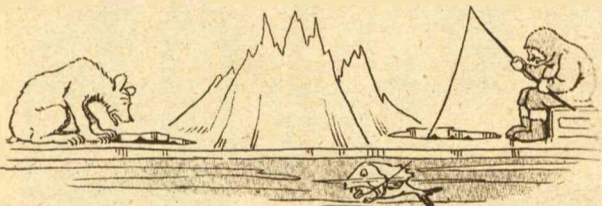
Geulde lapjes.

(Uit de Italiaansche keuken).

Benodigd: Veertig gram ham, zeventig gram kippenvleesch of zeer malsch kalfsvleesch; dertig gram kalfsmerg; dertig gram geraspte kaas, een ei, vier dunne kalfslapjes (elk honderd gram); zestig gram boter, twintig gram spek, een uitje, gehakte selderij, een gesnipperd worteltje; een paar lepels bouillon, een paar lepels tomatenpurée.

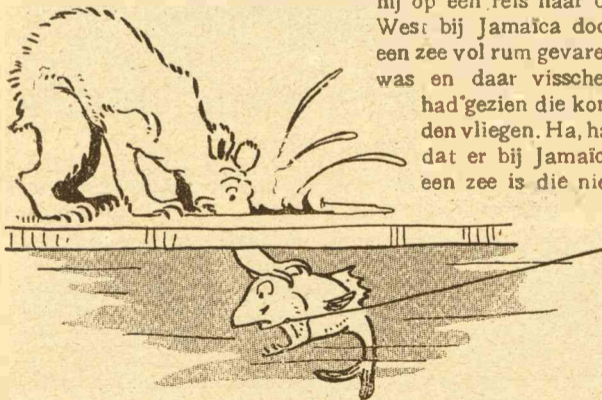
Bereiding: Men mengt de gehakte ham, het gehakte kalfsvleesch, het merg, de geraspte kaas en het rauwe ei door elkaar. Beleg met dit mengsel de gewassen, gezouten lapjes; rol de lapjes op en bind ze stevig met een touwtje vast. Laat in een diep pannetje de boter smelten, voeg er het gehakte uitje, de gehakte selderij, het gesnipperde worteltje en het spek bij en laat alles samen lichtbruin kleuren. Voeg er dan ook de kalfsrolletjes bij en laat die zachtjes gaar worden, ze af en toe omkeerende en er van tijd tot tijd wat bouillon en tomatenpurée aan toevoegende. Dien de rolletjes met de saus op een verwarmden schotel op.

VOOR DE JEUGD

Een zonderlinge vischvangst.

om Janus was een ouwe zeerob. Hij had zoo ongeveer de geheele wereld rondgevaaren en jullie weet: als men veel gereisd heeft, dan kan men veel vertellen. Nou oom Janus kon heel wat vertellen en als hij op een winteravond bij ons kwam, dan verveelden we ons in het geheel niet. — Natuurlijk was het niet alles waar wat hij vertelde, want zooals alle ouwe zeebonken hield hij nog al van opsnijden. Zoo vertelde hij ons eens, dat hij op een reis naar de West bij Jamaica door een zee vol rum gevaren was en daar visschen had gezien die konden vliegen. Ha, ha, dat er bij Jamaica een zee is die niet

uit water maar uit rum bestaat, dat geloof ik graag, want de rum komt uit Jamaica, maar met die vliegende visschen heeft hij ons voor 't lapje gehouden; want wie heeft er nou ooit gehoord van visschen die kunnen vliegen?

Oom Janus is ook aan de Noordpool geweest en heeft daar, zooals hij zegt, allerlei zonderlinge avonturen beleefd. Een die mij het meest geloofwaardig voorkomt zal ik jullie vertellen, of beter, ik zal het oom zelf laten vertellen.

„We waren op een onderzoekingstocht naar de Noordpool, toen bij het eiland Spitsbergen de winter ons overviel en ons schip in het ijs vastraakte. Nou, in den winter kan het daar geducht koud wezen, en we deden dan ook niets anders dan den geheelen dag achter de kachel zitten. Doch eindelijk begon me dat te vervelen en ik zei tegen de maats: „hoort eens, jongens, ik ga ereis een luchtje

scheppen. De verboden vischtijd is voorbij, en er is dus geen kans dat ik door een veldwachter bekeurd wordt; ik ga ereis wat visschen." „Visschen, nu alles dichtgevroren is?" zeiden de anderen spottend.

„Wel, nou, wat zou dat? Er zal hier of daar nog wel een plekje open wezen en anders maak ik een gat in 't ijs." „Sapperloot!" denk ik, „ik geloof bepaald dat ik een walvisch aan mijn haak heb!"

En zonder verder naar hun praatjes te luisteren ging ik met hengel en wormenbak op stap tot ik dicht bij een hoogen ijsberg een opening in het ijs vond.

Ik leg in en zit nog geen tien minuten of ik heb beet. Ik trek . . . maar jawel, aan den anderen kant van de lijn wordt nog harder getrokken, zoo hard, dat ik moeite heb om op de beenen te blijven.

„Sapperloot!" denk ik, „ik geloof bepaald dat ik een walvisch aan mijn haak heb!"

„Nou jullie kent me genoeg, om te weten, dat ik mij niet zoo gauw laat overbluffen. Ik zet me schrap en begin opnieuw uit alle macht te trekken. „Janus," zeg ik tegen me zelf, „dat kost je je vischtuig." Eindelijk begint de tegenstand te verminderen. Ik trek nog eens met alle macht en wat denk je dat ik ophaal. . . . Dat raden jullie in geen

tien jaar! . . . Een ijsbeer!!!"

„Een ijsbeer?" riepden we allen verwonderd.

„Ja, ezelsveulens, een ijsbeer! Met huid en haar! Onze vriend was ook aan het visschen geweest, aan den anderen kant van den berg, en had denzelfden visch gevangen als

Ons Babelhoekje.

Ernst Gerritsen. — Het hoeveelste neefje jij bent, kan ik je heusch niet zeggen. Ik ben eerlijk gezegd de tel kwijt. Maar dat weet ik wel, als ik zooveel geld had als familieleden, dan was ik een man in bonus. De prijzen zijn ditmaal boeken, die we naar den leeftijd van den winner of winster uitkiezen. Je groeten aan tante Mops overgebracht; ze kan je echter niet beloven dat ze je een prijs bezorgen zal.

Jan Dubbeldam. — Ook al krijg je ditmaal geen prijs, dan moet je toch je best blijven doen, dat is de eenige manier om nog eens een prijs te winnen.

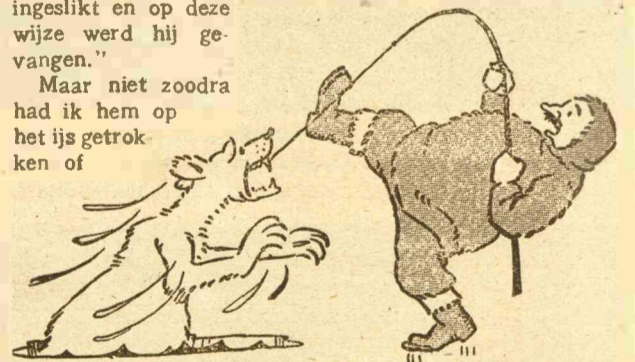
Nellie Ouwerkerk. — Of je gelijk hebt, houd er den moed maar in; vergeet echter niet, dat het aantal neven en nichten in de duizenden loopt. Wat je vraag betreft: Vaders hebben natuurlijk altijd gelijk, je Pa heeft het dus ook. Waarom heb je gewed? Denk erom, ik sta den winner half.

Emma Kuperus. — Heb je vroeger al niet eens meegedaan, of was dat een zusje van je? Je naam komt mij zoo bekend voor.

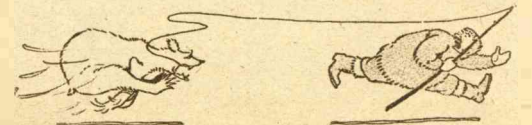
Johanna van den Ham, M. Levie, Marietje Wassenaar en anderen. — Natuurlijk!

ik en terwijl hij dien verslond, had hij ook mijn haak ingeslikt en op deze wijze werd hij gevangen."

Maar niet zoodra had ik hem op het ijs getrokken of

hij vloog met opengesperden muil op mij af. Nu, ik wil mij niet dapperder houden, dan ik ben en daarom erken ik, dat ik, met geen ander wapen dan mijn hengel, de beenen nam en naar het schip rende. De beer scheen gelukkig van zijn tocht onder het ijs wat vermoeid, zoodat hij de vervolging spoedig staakte, en toen ik bij mijn kameraden terugkwam, was er van den beer niets meer te zien. Dat is dan ook de oorzaak, dat zoodra ik mijn avontuur verteld had, al de maats mij uitachten en niemand er iets van gelooven wilde." OOM TOM.

VAN DUISTERNIS TOT LICHT

door GILBERT VESSELL

II)

et was duidelijk dat er een bepaalde gedachte in haar hoofd werkte, dat ze zoo snel mogelijk iets wilde bereiken. Mijn hart hamerde zwaar; een voor gevoel van ernstige dingen rilde door mij heen.

Pauline ging zonder aarzelen een zijstraat van de Statenlaan in, sloeg nogmaals een hoek om en liep daarna eenige minuten recht door. Toen bleef zij voor een huis stilstaan.

Het was een onbewoond huis, veel gelijkend op het mijne, een van die vele karakterlooze, uniforme huizen die door bouwers zonder kunstgeweten onder het slapend oog van een onverschillige overheid bij duizenden over onze moderne steden gestrooid zijn. Een bord aan de deur gaf te kennen dat deze woning gemeubileerd te huur was.

Ik vroeg me af wat Pauline naar dit huis kon gedreven hebben. Had zij er vroeger iemand gekend? In elk geval bleek, dat er iets in haar herinnering levend begon te worden, en ik wachtte gespannen wat zij in het volgend oogenblik doen zou.

Pauline legde de hand op den deurknop, als verwachtte zij dat de deur zich openen zou. Daarna scheen zij haar zekerheid van even te voren verloren te hebben en keek ze verward om zich heen.

„Laten we naar huis gaan, Pauline”, zei ik, „het is laat. Morgen kunnen we hier weer naar toe gaan.”

Ze antwoordde niet, liet zich ook niet met zachten drang bewegen van haar plaats te komen. Wat moest ik doen? Natuurlijk was er niemand in het huis en op dit uur zou het verhuurkaftoor, dat trouwens ver uit de buurt lag, wel gesloten zijn. De straat was gelukkig donker en verlaten zoodat voorbijgangers en overburen niet op ons letten, maar hoe het zij, we konden hier toch niet blijven. Nogmaals deed ik pogingen om Pauline te overreden, maar ze bleef onophoudelijk trachten de deur open te drukken.

„Dat gaat immers niet,” pleitte ik, „die deur is natuurlijk op slot, en al hadden wij een sleutel ervan, dan zouden we er nog niet in mogen.”

Terwijl ik dit zei, schoot me een gedachte door het hoofd, die misschien hulp kon geven. Ik haalde mijn sleutels te voorschijn om haar te toonen dat we onmogelijk zonder hulp die deur konden openen; misschien zou ze na dat aanschouwelijk bewijs toegeven. En toen ik, zeggend: „zie je wel, onze sleutels passen er niet op,” mijn huissleutel in het sleutelgat stak, flitste opeens de herinnering aan dien vreeselijken nacht door mijn geest: toen ik een vreemde deur geopend had...

Op hetzelfde oogenblik week de deur, ook nu paste mijn sleutel! Een schok ging door me heen; dit kon niet opnieuw een louter toeval zijn.

Pauline ging dadelijk naar binnen, zonder een woord te spreken. Ik volgde haar en sloot de deur achter me. Het was volkomen donker. Met snellen, lichten stap ging Pauline naar boven, en toen begreep ik waarom ik haar in de duisternis zoo gemakkelijk volgen kon: ik kende den weg, ik kende dit huis — ik was er drie jaren geleden geweest, in den moordnacht!

Het was of ik de gebeurtenissen van dien nacht opnieuw doorleefde. Maar nu zou ik het tooneel van de gebeurtenissen met ziender oogen aanschouwen. Ik stak een lucifer aan — ik bevond me in de kamer die ik eertijds zoo roekeloos geopend had. Pauline stond rechtop, midden in de kamer, de handen tegen het hoofd gedrukt. De lucifer brandde uit en ik stak een nieuwe aan. Gelukkig vond ik op den schoorsteenmantel een kaars in een kandelaar, waarvan ik een dikke stoflaag moest afblazen eer ze branden wilde. Pauline was in dezelfde houding blijven staan, maar haar adem ging sneller, haar handen wrongen zich onrustig om haar slapen.

Ik keek rond. Ik zag de plek op den vloer, waar ik gelegen had, met het doode lichaam van den vermoorde onder me; het roode tapijt bewaarde het geheim van den bloedvlek. Ik zag den hoek waar ik, met het gezicht naar den muur op een stoel gezeten, wachten moest tot men het lijk uit den weg geruimd had. En ik zag een deur, die naar de aangrenzende kamer leidde en waarachter ik het kreunen van een vrouw gehoord had...

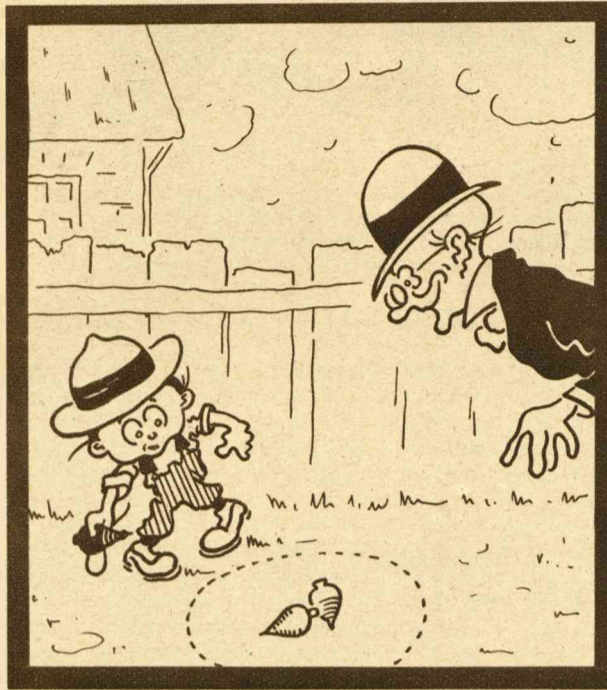
Met de kaars in de hand opende ik de tusschendeur. In het nevenvertrek stond een piano. Er was geen twij-

fel meer mogelijk. Pauline was langzaam achter mij aangekomen; ze opende wijd de oogen en liet den mantel van haar schouders glijden. In het volgende oogenblik zat ze voor het klavier en sloeg de toetsen aan.

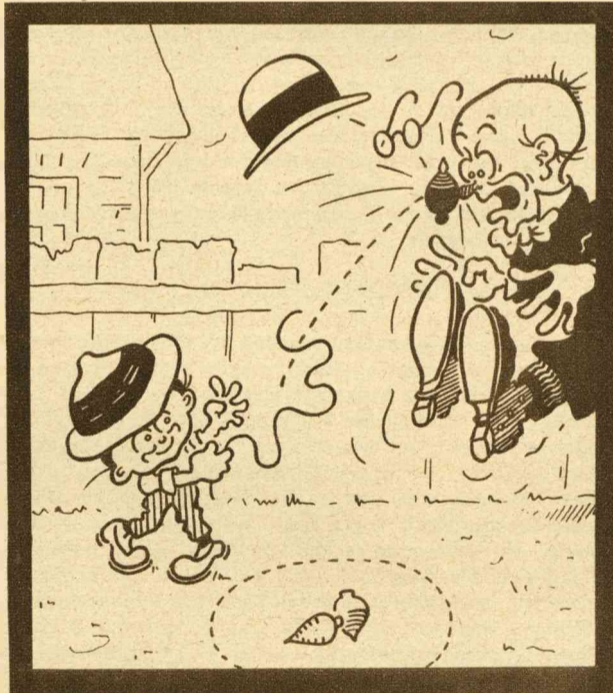
Het was of een bliksemstraal mij aan den grond had genageld. Pauline, die altijd afkeer van muziek had getoond, nooit had laten blijken dat ze ook maar de eenvoudigste melodie spelen kon — Pauline zette met meesterhand het voorspel in tot een lied, het lied dat ik een vrouwestem had hooren zingen, den nacht van den moord!

Ze speelde feilloos, en even feilloos was haar stem toen ze na eenige maten haar zang deed hooren. Met ademlooze ontroering luisterde ik naar de gedempte muziek; even gedempt klonk ze als dien nacht en

Een domme vraag met een raak antwoord.

Oom: „Ah, die Kobus! Ben je aan 't taastollen?”

Kobus: „Hij zegt wat! Ik ben bezig uit steekneuzen gloei-kousjes te fabricceeren!”

even weemoedig schoon. Maar zoo sterk doorleefde ik opnieuw wat in die kamer drie jaren geleden voorviel, dat ik geheel voorbereid was op het ontijdig einde: bij dezelfde noot als de vorige maal brak Pauline af, en toen ze met een kreet van afgrijzen achterover zonk, waren mijn armen reeds om haar heen en bracht ik haar naar de rustbank.

Pauline verzette zich, ze worstelde met me en ik vreesde dat de burenen haar kreten zouden hooren. Ik deed wat ik kon om haar te kalmeeren, maar het gelukte me slechts nadat ik met tegenzin dezelfde rol in het einde van dit drama had vervuld, die de vorige maal een van de misdadigers had moeten spelen: met geweld hield ik haar neer op de bank, totdat zij ten slotte afgemat en zwiingend ineenzonk.

Ik meende dat het goed zou zijn haar nu even te laten rusten en dan te overleggen of we te voet naar huis zouden kunnen gaan. Maar ik voelde me zelf zoo overspannen, zoo aangegrepen vooral door de worsteling met Pauline, door het ruw geweld dat ik mijn eigen geliefde vrouw had moeten aandoen, dat ik het bloed in mijn hoofd voelde hameren en als een nachtmerrie de afschuwelijke tooneelen van den moordnacht nogmaals aan mijn oogen zag voorbijgaan. Met de hand tegen het hart gedrukt en met hijgende borst zette

ik mij in een stoel, voelend dat ik zelf rust noodig had.

Toen scheen het, alsof het beeld van wat er in deze kamer, voor jaren gebeurd was en dat in Pauline's hersenen was teruggeroepen, maar door haar gestoord verstand niet in woorden kon worden afgeschilderd, uit kracht van haar rusteloos werkende gedachten in mijn overspannen geest werd overgebracht en daar uitdrukking vond.

Als door een wonderlijke helderziendheid begreep ik wat zich dien nacht moest hebben voorgedaan. Macari stond voorovergebogen, een dolk in de hand waarfme hij zoo even, met een snelle beweging door de lucht, een doodelijke stoot had toegebracht; aan zijn voeten, zieltogend, lag een man, zijn slachtoffer. Ceneri keek toe, blijkbaar het gebeurde aanvaardend, al had hij het niet gewild. Een of twee andere mannen waren de zwiigende getuigen.

Zoo moest het zich hebben toegedragen; in een visioen van enkele seconden zag ik het. En ik wist dat Pauline hetzelfde had gezien, toen en nu.

Ik wikkelde Pauline in haar mantel en droeg haar de trap af. Beneden gekomen, maakte zij zich uit mijn armen los en zag nog eenmaal om. Toen, als uit een droom ontwakend, legde zij de hand in de mijne en als een kind, willoos en gedwee, volgde zij mij naar huis.

IX

De nacht was vreeselijk. Pauline bleek hooge koorts te hebben; ze ijldde en was zeer onrustig, zoodat Anna en ik haar slechts met groote moeite in bed konden houden. Ze sprak hollandsch en italiaansch dooreen, onsamenhangende, angstige geluiden, woorden van liefde en smart, die mij als messen door het hart sneden. Want voor mij was daarbij geen enkel woord. Zij herkende mij niet. Zij scheen iemand te roepen, iemand dien zij had liefgehad en die haar ontomen was. En de gedachte dat zij vóór mij een anderen man had liefgehad, dat zij hem nóg bemide — die gedachte bracht mij tot wanhoop, ja tot razernij. Wat was ik voor haar? Een vreemde. Ze kende mij niet.

De dokter vond den toestand ernstig, vreesde voor krankzinnigheid maar ontnam mij toch niet elke hoop. Des ochtends seinde en telefoneerde ik om de bekwaamste geneesheeren — zij konden niet anders dan het hoofd schudden en wenschen dat Pauline's sterk gestel den crisis zou te boven komen.

Den dag daarna kwam Macari. Hij was zoo bezorgd als een broeder maar zijn kan. Ik beheerschte me om hem rustig te kunnen ontvangen. Ofschoon ik lust had den ellendeling met mijn hondenzweep af te ranselen, bleef ik uiterlijk kalm, begrijpend dat ik slechts winnen kon door met overleg te werk te gaan.

Macari begon opnieuw over zijn plan. „Zoudt u al kunnen besluiten mij te helpen in het verkrijgen van een pas?” vroeg hij. „Neen. Ik moet eerst nog nadere inlichtingen van u hebben,” zei ik koel.

Hij kneep de lippen samen. „Ik ben tot uw dienst.” „Eerst de bewijzen dat u Pauline's broer bent.” „Dat zou Ceneri u kunnen bewijzen.” „Hij zei heel andere dingen van u!” „Daarvoor had hij zijn redenen. Maar ik kan andere getuigen bijbrengen.”

Ik keek hem strak aan. „Toch zeker niet den man dien u op den zoen Augustus, nu drie jaar geleden, doodstak in de boven-vorkamer van het huis nummer 382 in de Duyckstraat?”

Macari stond als door den bliksem getroffen. Hij werd lijkwit. Maar dat duurde slechts kort. Toen riep hij: „bent u gek geworden?” Hij greep mijn arm en ik dacht dat hij me wilde aanvallen. Maar voor ik de revolver, die ik in mijn zijzak omliepm hield, tevoorschijn gehaald had, keerde hij zich om en liep een paar maal de kamer op en neer. Hij was zijn zelfbeheersching geheel kwijt en brulde woedend: „o — als die ezels me maar hadden laten begaan!”

Ik begreep hem dadelijk en zei koel: „en als ze u maar hadden toegestaan mij ook af te maken, niet-waar?”

Hij liep nogmaals de kamer heen en weet, bleef toen voor mij stilstaan en zei met een plotselinge kalmtede die ik bewonderen moest: „u hebt uw rol meesterlijk gespeeld. Ik ben erin gevlogen.”

„Dus u ontkent den moord niet?”

Hij haalde de schouders op.

„Waarom zou ik dat, tegenover een ooggetuige? Maar bovendien — u zult er belang bij hebben geen werk van de zaak te maken!”

„Ik daar belang bij hebben?”

„Zeker; u trouwde met mijn zuster. Maar als u dat niet genoeg is, waarde zwager, dan zal ik u eens vertellen waarom ik dien man doodde en waarom ik u gelukwenschte dat uw vrouw's verleden niet na te gaan is!” (Wordt vervolgd).

H. PANDER
& ZONEN

DEN HAAG AMSTERDAM
ROTTERDAM

AXMINSTER TAPIJTEN
vanaf Fl. 8.75 per Mtr.

VOOR

Grappjes.

„Tante, mag ik u mijn vriend Mr. Peterson voorstellen? Mr. Peterson is op de Canarische eilanden geboren.”

„Zeer verheugd uw kennis te maken, Mr. Peterson. Wilt U misschien eens een stukje voor ons zingen?”

„Toen ik eens schipbreuk leed op de kust van Zuid-Afrika,” vertelde een scheepskapitein, „trof ik een stam aan, waarvan de vrouwen volkomen wilden waren en geen tong bezaten.”

„Lieve hemel!” riep het meisje uit. „Hoe konden zij dan praten?”

„Dat konden zij niet,” zei de kapitein, „en daarom waren ze ook zoo wild.”

Bezoeker (in een plantentuin): „Weet je misschien ook, tot welke familie deze plant behoort?”

Tuinman: „Toevallig weet ik, dat deze plant tot geen enkele familie behoort. Zij is het eigendom van het Genootschap.”

„Handelsreiziger: „Hoeveel denk je, dat ik vandaag verdient heb?”

Vriend: „Hoe zou ik dat weten?”

Handelsreiziger: „Nou — raad eens!”

Vriend: „Ongeveer de helft.”

Handelsreiziger: „De helft? Waarvan?”

Vriend: „De helft van wat je zeggen zal.”

Een goed-gezind heer zag een man hopeloos wurmen aan een kist, die tusschen de deurposten schoor stond. Hij kon haar noch verwikken, noch verwegen. De goed-gezinde heer begon medelijden te krijgen met den man en bood aan, hem te helpen met zijn kist-manipulaties. Dankbaar aanvaardde de man dit aanbod. Samen sloegen zij aan den arbeid. Zuchten en steunen klonk op, druppeltjes zweet parelden... Na eenige minuten werd de heer het zat. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd, richtte zich op en zei: „t Gaat niet, hoor. We krijgen hem er niet in!” — „Stommerd!” stootte de man op, „hij moet er niet in, hij moet eruit!”

Onderwijzer: „Wim, heb je Toon een blauw oog geslagen?”

Wim: „Nee, mijnheer!”

Onderwijzer: „Ben je daar zeker van? Lieg je niet?”

Wim: „Ja, meester. Het oog had hij al; ik sloeg het alleen maar blauw.”

Hij: „Ik ben de vorige week naar een handlijk kundige geweest om mijn karakter te laten lezen.”

Zij: „Zoo? En wat zei hij?”

Hij: „Hij zei niets. Hij keek in mijn hand, kuchte toen en gaf mij daarop mijn geld terug.”

Haar vader: „Maar mijn jongen, je bent stellig nog te jong om mijn dochter te trouwen. Hoe oud ben je?”

Haar aanstaande: „Achtien, mijnheer.”

Haar vader: „En zij is twee-en-twintig — dat is een te groot verschil. Waarom wacht je nog geen jaar of zes? Dan ben jij vier en twintig en is zij misschien even oud als jij.”

Wim (tot zijn moeder): „Zit er haar-olie in die flesch, Moeder?”

Moeder: „Lieve hemel nee, kind. Het is gom.”

Wim: „O! Daarom kan ik zeker mijn pet niet meer afzetten.”

Elly: „Ben je nog niet lang genoeg met John geëngageerd om te trouwen?”

Willy: „Te lang al. Hij heeft geen cent meer over!”

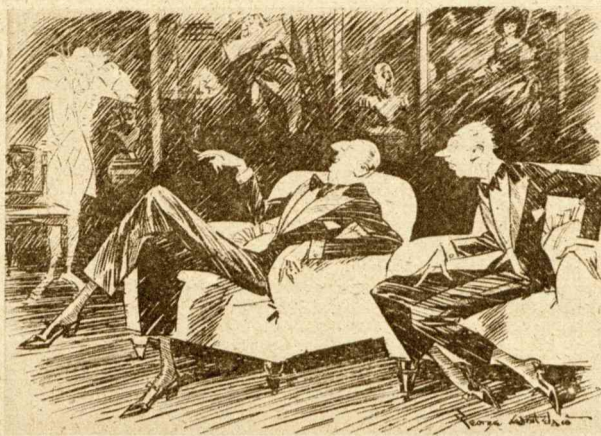
Allerlei Wetenswaardigs.

EIGENAARDIGE TIJDSBEPALINGEN.

De bewoners van Tibet hebben de eigenaardige gewoonte korte afstanden te meten door koppen thee; d. w. z. zij meten den afstand door den tijd, dien men noodig heeft om zoo en zooveel heete koppen thee te drinken.

De Tibetanen zijn niet de eenigen, die met zulke zonderlinge tijdsbepalingen rekenen. De Oostjaken in Siberië meten bijv. lange afstanden naar het aantal ketels. Wanneer zij een weg bijv. vijf ketels lang noemen, bedoelen zij daarmee, dat men voor het afleggen van dien weg evenveel tijd noodig heeft als om vijf ketels koud water na elkander aan den kook te brengen.

In den tijd, dat in ons land nog de trekschuit in zwang was, placht men den tijd, dien de schuit nog noodig had om naar de eerstvolgende aanligplaats te varen, uit te drukken door het aantal pijpen, dat men in dien tijd rooken kon.

Gast: „Ik begrijp niet, waarom de geest van je grootvaders bediende hier komt spoken en niet je grootvader zelf?”

Gastheer: „Maar mijn Hemel, waar heeft iemand dan bedienden voor, als-ie nog alles zelf moet doen?”

DE BEDELAARS IN ENGELAND.

In Engeland moeten de bedelaars ieder jaar op een bepaald datum opnieuw een aanvraag indienen om hun bedrijf te mogen uitoefenen. In het vorige jaar zijn er 249.000 aanvragen ingediend. Dat verschaft natuurlijk heel wat moeite en werk aan de daartoe aangestelde commissie, die iedere aanvraag nauwkeurig moet onderzoeken.

Louis François Armand Duplessis, hertog de Richelieu, was twee en twintig jaar, toen hij tot lid van de academie gekozen werd. Deze benoeming had hij aan een familierelatie te danken en allerminst aan zijn verstand of kennis.

Door die familierelatie was hij met algemeene stemmen gekozen; daarom was hij erop gesteld een mooie rede uit te spreken. Zelf kon hij die niet opstellen, en daarom vroeg hij aan Fontenelle, aan Campistron en aan Destouches een rede voor hem te maken. Uit de drie hem verschaftte toespraken, stelde hij toen zelf een rede samen, maar die krioelde van de fouten, want hij kon zelfs niet eens goed spellen.

Toen hij eens een rede moest houden tot den koning, die de leden van de academie te Versailles ontving, vroeg Richelieu aan Voltaire er een voor hem op te stellen. Voltaire deed dit, maar hij maakte er verscheidene afschriften van, die hij aan zijn vrienden ronddeelde. Terwijl nu Richelieu een zin voorlas, zaten zijn mede-leden hem den volgenden zin voor te zeggen.

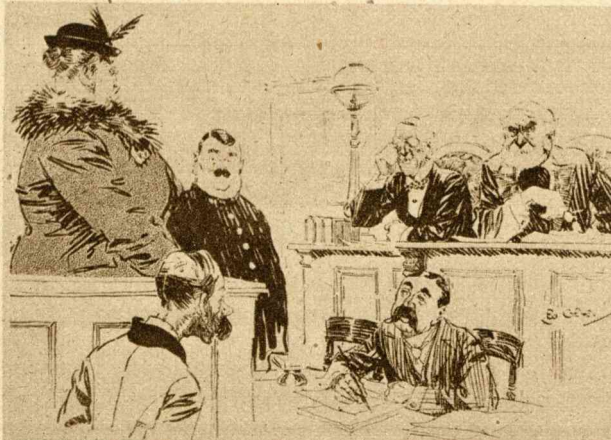
LEVEN IN EEN EI.

Waarom is er een leege ruimte aan het dikke einde van een gekookt ei? Dit komt omdat er binnen in een ei wat lucht zit, opdat het jonge kuikentje niet door gebrek aan lucht zal sterven gedurende het korte oogenblik, dat er verloopt tusschen het moment waarop het levend wordt en het de schaal verbreekt om zijn „loopbaan” aan te vangen.

Het kuiken is klaar om uit het ei te kruipen, zoodra het levend wordt. Toch heeft het daartoe een weinig lucht noodig, dat voldoende is gedurende het korte oogenblik, dat hij levend in de schaal vertoeft. Wanneer het ei gekookt is, worden de substanties ervan hard en worden ze tezamen gedrongen, waardoor zij de lucht naar één kant van de schaal dringen en aldus een leege ruimte veroorzaken, die men duidelijk kan zien, als men een hard gekookt ei open maakt.

HONDEN, DIE VELE TALEN VERSTAAN.

Kunnen paarden en honden een vreemde taal leeren en zich dan tevens de taal herinneren van hun geboorteland? Experts, die de e aangelegenheid onderzocht hebben.

Rechter: „Dus je sloeg de paraplu stuk op het hoofd van je vrouw. Wat heb je nog te zeggen?”

Beklaagde: „Het was een ongeluk, mijnheer!”

Rechter: „Hoe kan dat nu een ongeluk zijn?”

Beklaagde: „Nou — dacht u dan soms, dat ik de bedoeling had mijn paraplu stuk te slaan?”

IEDEREEN

verklaren, dat deze dieren dit inderdaad kunnen. Maar zij gaven tevens als hun meening te kennen, dat de dieren meer letten op den toon, dan op den klank der gesproken woorden.

Honden, evenals paarden, herinneren zich duidelijk het geluid van de taal hunner meesters, en zelfs wanneer zij jaren lang in een vreemd land zijn geweest, begrijpen zij nog de bedoeling, wanneer hun meester hun iets in zijn oorspronkelijke taal beveelt.

Een duidelijk bewijs voor het bevattingvermogen van sommige honden in betrekking tot de taal vindt men in het feit, dat deze dieren, wanneer zij met hun meester in een omgeving leven waar verscheidene talen en dialecten gesproken worden, die talen en dialecten spoedig aanleeren en begrijpen.

Katten daarentegen kunnen weinig meer leeren verstaan dan hun naam, en dan nog maar alleen in de taal, van het land waarin zij leven. Zij begrijpen het menscheijk geluid niet, en een kat, die het wel doet, is een uitzondering.

Naar aanleiding van een enquête deelde iemand in Khar-toum mede, dat zijn fox-terrier spoedig de beteekenis had geleerd van de opmerkingen die zijn inlandsche bedienden, die verschillende taleñ spraken, tegen het dier maakten. En iemand deelde van uit Siberië mede, dat zijn terrier Engelsch, Russisch en Deensch kende, hetgeen het dier te danken had aan het feit, dat hij met zijn meester langen tijd in het Noorden van Europa gereisd had.

De naam „London” is een combinatie van twee Keltische woorden; n.l. van „Lyn”, dat meer of zee beteekent en van „dun”, dat vesting beteekent.

Het aantal vrouwelijke farmers in de Vereenigde Staten bedraagt meer dan 260.000.

Chineesche vrouwen kussen, nooit! Wanneer een Chineesche vrouw haar gehechtheid of liefde wenscht te kennen te geven, dan raakt zij zachtjes de hand van haar aanstaande aan.

De menschelijke hersens tellen 300.000.000 zenuwcellen.

Men schat, dat er ongeveer 2.300 zijdewormen noodig zijn om één pond zijde te maken.

De Tempel dien Salomo heeft laten bouwen en waaraan bijna de geheele mannelijke bevolking van Israël gearbeid heeft, zou, wanneer hij thans weer gebouwd werd, 12.000.000.000 gulden kosten.

De Chineesche keizers worden na hun troonsbestijging nimmer meer bij hun naam genoemd. Men noemt hen echter „De heer van myriaden jaren”, of „De zoon des hemels” en geeft hun meer dergelijke verheven titels.

De stad New York bekomt haar drinkwater van de Catskill bergen, verscheidene mijlen ver weggeleg. Ten einde het water naar het deel van de stad te brengen, dat het het meest noodig heeft, werd er in de rotsen een reusachtige tunnel gegraven ongeveer 750 voet beneden de stad.

En mooie gedachte.

EENZAAMHEID.

Alle groote dingen zijn in eenzaamheid geworden, en al wat gij door uzelf zijt, zijt gij tenslotte aan uw eenzaamheid verschuldigd. Wat u in den droom van het leven trof, wordt daar verwerkt; wat een ander aan goeds in u plantte, wordt daar ontwikkeld en, is uw gemoed goed gestemd, soms op éénmaal. Daar, in die eenzaamheid komen duizend vormen opdagen van dezelfde zaak, daar is het, dat gij een volheid, een overvloed vindt in uw bestaan; een breedte ziet geven aan uw natuur, die u de aarde, met al wat er op is, doet klein worden.

Plaats u in eenzaamheid onder den oneindigen starrenhemel en zie rondom u. Ga nu en dan vroeg uit, om in de vrije natuur de zon te zien opgaan, maar doe het in eenzaamheid, en gij komt als een ander mensch terug in het gejoel van de stad en nebt een moed verzameld, die men niet van u begrijpt.

Dan leeft er ook in u geheel iets anders dan enkel be-moeiing met de stoffelijke wereld.

Zonder u dagelijks af; zonder u somtijds lang af, dagen, weken, al naarmate gij gewichtige dingen in u op te bouwen of te vervormen hebt — spreek altoos waarheid tegen uzelf in uw eenzaamheid, en tred er nooit in, dan met eerlijk gemoed voor uw evennaasten.

G. J. Mulder

Wanneer de Godheid bestaat, dan is het geen ramp te sterven; bestaat zij niet, dan is het een ramp te leven.

Marcus Aurelius